

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์”: กรณีศึกษาสมญานาม ในวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /^huei²¹⁴ xu²¹⁴ tʂuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง)

Yao Siqi *

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” และมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาซึ่งสะท้อนจากการใช้อุปลักษณ์สัตว์ที่ปรากฏในสมญานามจากวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /^huei²¹⁴ xu²¹⁴ tʂuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง) ต้นฉบับภาษาจีน ซึ่งเป็นหนึ่งในสุดยอดวรรณกรรมจีนที่เขียนขึ้นในศตวรรษที่ 14 โดยผู้ประพันธ์ชื่อไห่หนอัน (Shi Nai’an) การวิเคราะห์สมญานามของตัวละครในงานวิจัยฉบับนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 48 สมญานาม ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีการศึกษาอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ (Conceptual Metaphor) โดยนำแนวคิดของเลคอฟและจอห์นสัน (Lakoff and Johnson 1980) เลคอฟและเทอร์เนอร์ (Lakoff and Turner 1989) และโคเวคเซส (Kövecses 2002) มาใช้เป็นกรอบทฤษฎีหลักในการศึกษา ผลการศึกษาพบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” ที่สะท้อนจากสมญานามของตัวละครซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภทหลักตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ (1) **มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง** และ (2) **มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ** ทั้งนี้ไม่เพียงแต่แสดงถึงความรู้ความสามารถทางการใช้ภาษาของผู้สร้างสมญานามเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงระบบความคิดของผู้ใช้ภาษา ซึ่งได้รับอิทธิพลจากความเชื่อ และประเพณีวัฒนธรรม รวมถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนจีนสมัยโบราณ

* หน่วยงานผู้แต่ง: ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, อีเมล: siqi.y@arts.tu.ac.th

นอกจากนี้การใช้อุปลักษณเชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” ยังสร้างความน่าสนใจและสื่อความหมายอันลึกซึ้งมายังผู้อ่าน

คำสำคัญ: อุปลักษณเชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์”, สมณานาม, วัฒนธรรมจีน, วรรณกรรมจีน

Conceptual Metaphor “HUMAN BEINGS ARE ANIMALS”: A Case Study of Nicknames in Chinese Literature of “Water Margin”

Yao Siqi *

Abstract

The purpose of this research was to study the conceptual metaphor “HUMAN BEINGS ARE ANIMALS” in “Water Margin”, one of the four great works of Chinese classical literature attributed to Shi Nai’an, parts of which originated in the 14th century. How the animal-related metaphorical expressions reflect the underlying conceptual system of Chinese speakers and cultural models was also examined. The data were collected from the original version of “Water Margin” and analyzed with Conceptual Metaphor Theory (CMT), as put forward by George Lakoff and Mark Johnson (1980). The “GREAT CHAIN OF BEING” system of George Lakoff and Mark Turner (1989) and cognitive metaphorical model of “HUMAN BEINGS ARE ANIMALS” by Zoltán Kövecses (2002) were also utilized. There were a total of 48 relevant nicknames of characters in the novel to be analysed. The results were that two main metaphorical categories were used in these

* Affiliation: Department of English and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University, E-mail: siqi.y@arts.tu.ac.th

nicknames, which were: (1) **HUMAN BEINGS ARE NATURAL ANIMALS** and (2) **HUMAN BEINGS ARE MYTHICAL ANIMALS**. Metaphorical expressions found in this research not only reflected aesthetic values and authorial skills, but also the Chinese conceptual system that “HUMAN BEINGS ARE ANIMALS”, based in part on cultural experiences, including traditional beliefs, and the cultural and social environment of ancient Chinese life. These findings may help readers deepen their understanding of classic Chinese literature.

Keywords: conceptual metaphor “HUMAN BEINGS ARE ANIMALS”, nicknames, Chinese culture, Chinese literature

1. บทนำ

วรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 / $\text{ʃ}^{\text{h}}\text{uei}^{214} \text{xu}^{214} \text{tʃuan}^{51}$ / (ซ้องกั๋ง) นอกจากถือเป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมจีนที่ได้รับการยกย่องอย่างมากจากบรรดาชาวจีนแล้ว ยังเป็นเรื่องที่ผ่านการถ่ายทอดมาหลายยุคหลายสมัยและยอมรับอย่างยิ่งในระดับสากล ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องมาจากการที่มีเนื้อหาหลักซึ่งเกี่ยวกับเรื่องของตัวละครหลัก 108 วีรบุรุษ ซึ่งมีที่มาที่ไปต่างกันจึงส่งผลสะท้อนต่อจิตใจของมนุษย์ ส่วนลักษณะการใช้ภาษาที่พบมากและอาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเด่นประการหนึ่งของวรรณกรรมเรื่องนี้ คือ การใช้สมญานาม เช่น 跳涧虎 / $\text{t}^{\text{h}}\text{iau}^{51} \text{teian}^{51} \text{xu}^{214}$ / (เสือข้ามห้วย), 白日鼠 / $\text{pai}^{35} \text{ɲ}^{51} \text{ʃ}^{\text{h}}\text{u}^{214}$ / (หนูกลางวัน) และ 混江龙 / $\text{xuon}^{51} \text{teian}^{55} \text{lun}^{35}$ / (มังกรกลางน้ำเขียว) เป็นต้น ซึ่งทำให้คนจีนส่วนมากทั้งเด็กและผู้ใหญ่ชอบ เพราะอ่านแล้วเข้าใจง่าย สนุกสนานน่าติดตาม

สมญานามที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 / $\text{ʃ}^{\text{h}}\text{uei}^{214} \text{xu}^{214} \text{tʃuan}^{51}$ / (ซ้องกั๋ง) ไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัว เป็นเพียงการตั้งตามความเหมาะสมของตัวละคร ซึ่งที่มาของสมญานามอาจเกิดจากคุณลักษณะ หรือคุณสมบัติบางประการของบุคคลที่เป็นตัวละคร มีทั้งรูปร่างหน้าตา พฤติกรรม และความสามารถ รวมถึงอาชีพ ตลอดจนจุดเด่นของตัวละครนั้น (Li 2010, 39-42) ในขณะเดียวกัน ชู (Shu 2009, 29) ยังกล่าวว่า สาเหตุที่เกียรติประวัติของวีรบุรุษผู้กล้า 108 ท่านนั้นกลายเป็นเรื่องราวที่คนจีนคุ้นเคยรู้จักกันดี เริ่มต้นมาจากผู้ประพันธ์ของวรรณกรรมฉบับนี้ ซึ่งเป็นผู้สร้างสมญานามแก่ตัวละคร ได้กล่าวถึงต้นกำเนิดของเจ้าของสมญานามทุกท่าน ปรากฏว่า สมญานามเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการสรุปรอยอดีตและชี้แนะสาระสำคัญ โดยผ่านการพรรณนาและบรรยายวาดภาพพจน์ลักษณะนิสัย บุคลิกภาพภายนอก และโชคชะตาของตัวละคร ทำให้ตัวละครเหล่านี้กลายเป็นเครื่องมือในการสร้างความประทับใจไว้มากมายและได้รับการกล่าวขวัญกันอย่างแพร่หลาย

เมื่อพิจารณารูปภาพของสมญานามที่นำมาใช้แทนหรือใช้เรียกวีรบุรุษเขาเหลียงซาน แต่ละท่านเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่าชื่อสมญานามเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงหมวดคำรึ้นหูเพื่อความสนุกสนาน หรือเพื่อดึงดูดความสนใจแก่ผู้อ่านเท่านั้น แต่ยังมีลักษณะของการเปรียบเทียบ หรือเป็นอุปลักษณ์อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเปรียบเทียบมนุษย์เป็นสัตว์หลากหลายประเภท เช่น การนำสมญานามว่า 矮脚虎 /ai³⁵ teiou²¹⁴ xu²¹⁴/ (เสื่อเตี้ย) มาใช้เรียกตัวละครเอกหวางหยิง เนื่องจากวีรบุรุษหวางหยิงเป็นคนตัวเตี้ย และนัยน์ตาแดงกำ จึงได้รับฉายาว่า เสื่อเตี้ย จะเห็นได้ว่าปรากฏการณ์ทางภาษาดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบหวางหยิงกับเสื่อ ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นอุปลักษณ์นี้แสดงถึงการใช้ภาษาข้ามขอบเขต (domain) ในที่นี้คือขอบเขตระหว่างมนุษย์ (human) กับสัตว์ (animal) ตามความเห็นทางด้านแนวภาษาศาสตร์ปริชานว่า การใช้ภาษาที่ได้นำเอาคุณสมบัติต่าง ๆ ของสัตว์มาใช้เปรียบเทียบกับคุณสมบัติของมนุษย์นี้สะท้อนให้เห็นอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” (“HUMAN BEINGS ARE ANIMALS”) (Lakoff and Turner 1989; Kövecses 2002) ทั้งนี้จึงสอดคล้องกับแนวคิดของเลคอฟ และจอห์นสัน (Lakoff and Johnson 1980) ที่ได้เสนอว่าสามารถสะท้อนให้เห็นระบอบความคิดของผู้ใช้ภาษาในสังคมได้

การศึกษาอุปลักษณ์สัตว์และอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” ในภาษาจีนได้รับความนิยมน้อย่างแพร่หลาย ทั้งในวรรณกรรม วรรณคดีและแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เช่น สุภาษิตคำพังเพย (Mo 2012) ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันจากฐานข้อมูล (Lu 2014) และนิทานสุภาษิต (Cao 2014) รวมถึงนวนิยาย (Liu 2013; Zhang 2013) ตลอดจนสัตว์ประจำ 12 นักษัตร (Gao 2012) เป็นต้น และมีทั้งการศึกษาในภาษาประเทศต่างๆ เช่น ภาษาอังกฤษ (Lei 2010; He 2015) ภาษาสเปน (MacArthur 2005) และการศึกษาเปรียบเทียบอุปลักษณ์สัตว์ระหว่างภาษา (Li 2010; He 2012; Tang 2012; Lu 2014) รวมถึงมีการศึกษาอุปลักษณ์สัตว์ในการกล่าวถึงเรื่องมนุษย์ทั้งเพศชายและเพศหญิง

(Holmes 1992; Fontecha and Catalán 2003; Rodríguez 2007, 2009; Xin 2006; Kandaporn 2012) นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาอุปลักษณ์สัตว์กับอิทธิพลจากบริบททางสังคมและวัฒนธรรม (Wu 2005; Song 2009; Liu 2010; Zhao 2010) ซึ่งงานวิจัยหลายชิ้นพบว่า การใช้อุปลักษณ์สัตว์นั้นมีจำนวนมากในส่วนของกรเรียกชื่อสมญานามของตัวละครในวรรณกรรม วรรณคดีอีกด้วย (Shu 2009; Wang 2015; Zhang 2015)

เมื่อพิจารณางานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมจีน 水浒传 /^huei²¹⁴ xu²¹⁴ t⁵¹uan⁵¹/ (ซ่งก้ง) ที่ผ่านมามีทั้งในจีนและต่างประเทศ พบว่า วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นที่แพร่หลายในหมู่คนทั่วไปและยังเป็นที่นิยมในการนำมาทำงานวิจัยในแง่มุมต่าง ๆ เช่น ทิวาภรณ์ มีชิน (Thiwaporn 2000) ได้ศึกษาเรื่อง “คุณค่าทางสติปัญญาในซ่งก้ง” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคุณค่าทางสติปัญญาที่ปรากฏในเรื่องซ่งก้งฉบับสมเด็จพระเจ้าบรมมหาศรีสุริยวงศ์ โดยวิเคราะห์คุณค่าทางสติปัญญาด้านความคิดของบุคคล ด้านความจริงของโลกและชีวิต ด้านความดีงามของมนุษย์ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับสมญานามในวรรณกรรมจีน 水浒传 /^huei²¹⁴ xu²¹⁴ t⁵¹uan⁵¹/ (ซ่งก้ง) แต่ก็มีมุ่งเน้นไปที่กลวิธีการแปลสมญานามเป็นสำคัญ (Yang 2008; Li 2010; Liu 2011; Li 2013; Peng 2012; Dong 2016) และมีการศึกษาสมญานามในวรรณกรรมจีน 水浒传 /^huei²¹⁴ xu²¹⁴ t⁵¹uan⁵¹/ (ซ่งก้ง) ในมุมมองวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Shen 2013) เป็นต้น แม้ว่างานวิจัยของชู (Shu 2009) จะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับสมญานามในวรรณกรรมจีนซ่งก้งตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน โดยชูวิเคราะห์การใช้อุปลักษณ์และนามนัยจากสมญานามของ 108 ผู้กล้าหาญแห่งเขาเหลียงซานทั้ง 108 ท่าน แต่ศึกษาในแง่มุมของกลวิธีการสร้างและลักษณะการใช้สมญานาม ส่วนการศึกษาอุปลักษณ์สัตว์เป็นเพียงองค์ประกอบส่วนน้อยเท่านั้นในงานวิจัยของชู ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาเฉพาะอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” เกี่ยวกับสมญานามในวรรณกรรมจีนเรื่องซ่งก้ง จึงมีความสนใจศึกษาว่าชาวจีนในสมัยโบราณมีมนทัศน์ที่มีต่อเรื่องสัตว์อย่างไร ซึ่งอาจควบคู่

กันไปกับอิทธิพลของบริบททางสังคมวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ รวมถึงทัศนคติที่มองสัตว์ประเภทต่าง ๆ โดยมีลักษณะความเป็นเอกลักษณ์ในบางประเด็น

อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมจีนเรื่องซ้องกั๋งนับเป็นมรดกของประเทศจีนที่เกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่หล่อหลอมความเป็นลักษณะทางสังคมวัฒนธรรมของคนจีนในสมัยโบราณที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และได้สืบทอดมาจนถึงสมัยปัจจุบันซึ่งมีประวัติยาวนานกว่า 3,000 ปี ดังนั้น การใช้สมญานามในวรรณกรรมจีนเรื่องซ้องกั๋งนั้น อาจมีลักษณะเฉพาะบางประการที่แตกต่างจากสมญานามที่ใช้ในสมัยปัจจุบัน จนกลายเป็นความยากลำบากสำหรับผู้ศึกษาภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ หรือแม้กระทั่งผู้ใช้ภาษาจีนเป็นเจ้าของภาษาที่ต้องพยายามทำความเข้าใจ ส่วนสมญานามเกี่ยวกับสัตว์ในวรรณกรรมจีนเรื่องซ้องกั๋งมีจำนวนมากและบางสมญานามก็ไม่ใช่ที่รู้จักของผู้อ่านทั่วไป อีกทั้งยังไม่มีผู้ใดศึกษาการใช้สมญานามดังกล่าวจากตัวละครทั้งหมดอย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะตัวละครเอก หรือตัวละครรอง จึงเป็นโอกาสที่ผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาการใช้อุปลักษณสัตว์จากสมญานามในวรรณกรรมจีนเรื่องซ้องกั๋งตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน พร้อมทั้งรวบรวมสมญานามเกี่ยวกับวีรบุรุษเขาเหลียงซานทั้งหลาย และวิเคราะห์ถึงที่มาและกระบวนการถ่ายทอดความหมายจากคุณสมบัติต่าง ๆ ของสัตว์ไปจนถึงคุณสมบัติเด่นบางประการของเจ้าของสมญานามที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจอุปลักษณเชิงมโนทัศน์ที่สะท้อนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม สังคมวัฒนธรรม รวมถึงความเชื่อ และทัศนคติ ตลอดจนระบบความคิดและมโนทัศน์ของคนจีนสมัยโบราณ โดยเฉพาะมุมมองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสัตว์ของผู้ประพันธ์วรรณกรรมจีน 水滸傳 /shuēi²¹⁴ xu²¹⁴ tsuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง) ซึ่งเป็นแหล่งในการอ้างอิงต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” และมนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาซึ่งสะท้อนจากการใช้อุปลักษณ์สัตว์ที่ปรากฏในสมญานามจากวรรณกรรมต้นฉบับภาษาจีนเรื่อง 水浒传 /shuǐhuǐ zhuàn/ (ซ่งกั๋ง) ด้วยวิธีการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ปริชาน (Cognitive Linguistics) ด้านการศึกษาความหมายเรื่องอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ พร้อมการอธิบายเหตุผลเชิงสังคมวัฒนธรรมประกอบกัน

3. ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 แนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน (Cognitive Linguistics) โดยเฉพาะทฤษฎีอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ของเลคอฟและจอห์นสัน (Lakoff and Johnson 1980) เลคอฟและเทอร์เนอร์ (Lakoff and Turner 1989) และโคเวคเซส (Kövecses 2002) มาเป็นแนวคิดหลักในการศึกษา ซึ่งอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์ปริชาน (Cognitive Linguistics) ถือเป็นปรากฏการณ์ทางปริชานอย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงได้จากการใช้อุปลักษณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ทางภาษา หรือการที่ผู้ใช้ภาษาได้นำรูปภาพที่มีความหมายอ้างอิงสิ่งหนึ่งไปเปรียบเทียบกับอ้างอิงอีกสิ่งหนึ่ง โดยผ่านกระบวนการถ่ายโยงทางความหมายจากความหมายต้นทาง (source domain) ไปสู่ความหมายปลายทาง (target domain) ทั้งนี้สามารถแสดงให้เห็นว่าคนในสังคมนั้น ๆ มีระบบความคิดเป็นอย่างไร และทำให้เราสามารถเข้าใจชีวิตและระบบมนทัศน์ของคนในสังคมนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ส่วนอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” (“HUMAN BEINGS ARE ANIMALS”) เป็นการนำมนทัศน์เกี่ยวข้องกับสัตว์ อันได้แก่ ชื่อสัตว์ อาการหรือพฤติกรรม และรูปร่างลักษณะภายนอก รวมถึงนิสัยประจำตัวของสัตว์ เป็นต้น มาใช้

เป็นแบบเปรียบหรือมโนทัศน์ต้นทาง (source domain) เพื่ออธิบายถึงมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกเปรียบหรือมโนทัศน์ปลายทาง (target domain) โดยมีการเชื่อมโยงความหมายหรือมโนทัศน์จากคุณสมบัติต่าง ๆ ของ “สัตว์” ไปยังคุณสมบัติ หรือลักษณะบางประการของ “มนุษย์” เนื่องจากแวดวงความหมายทั้งสองมีคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกัน (Lakoff and Turner 1989; Kövecses 2002)

3.2 การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /^{shu}uei²¹⁴ xu²¹⁴ t³uan⁵¹/ (ซ่งกั๋ง) ต้นฉบับภาษาจีนของผู้ประพันธ์ชื่อไชนอัน (Shi Nai'an) แบบ 100 ตอน ผลิตโดยสำนักพิมพ์สมาคมปักกิ่ง (Beijing Union Publishing Company) ปี ค.ศ. 2014 เนื่องจากรรณกรรมนี้ได้จัดเป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมจีน ร่วมกันกับเรื่องสามก๊ก ความฝันในหอแดง และไซอิ๋ว และได้รับความนิยมว่าเป็นมรดกตกทอดแก่ชาวโลกที่มีความยิ่งใหญ่เหนือกาลเวลา (Chiewyudt 2010, 3) ส่วนต้นฉบับวรรณกรรมจีนแบบ 100 ตอนนี้ นับเป็นการถ่ายทอดเหตุการณ์การเข้ามารวมกลุ่มเขาเหลียงซานของตัวละครเอกวีรบุรุษทั้ง 108 ท่านที่ครบถ้วนกระบวนความและได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายที่ว่าตัวละครทุกตัวมีบุคลิกภาพที่โดดเด่นลุ่มลึก ส่วนบทแต่ละบทที่ถักทอเข้าด้วยกันจนกลายเป็นเนื้อเดียวกันนั้นแสดงให้เห็นถึงรูปลักษณ์ของบุคคลและสังคมออกมาได้อย่างกลมกลืนเป็นที่สุด

3.2.1 ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลชื่อจริง และชื่อสมญานาม รวมถึงที่มาของวีรบุรุษแต่ละท่าน ทั้งตัวละครเอกและตัวละครรองจากหนังสือซ่งกั๋งต้นฉบับภาษาจีน และนำข้อมูลทั้งหมดมาบันทึกและนับจำนวนด้วยโปรแกรมไมโครซอฟต์เอ็กเซล (Microsoft Excel)

3.2.2 ผู้วิจัยคัดเลือกชื่อสมญานามที่ใช้วิเคราะห์ โดยพิจารณาจากเนื้อหาและความหมายที่เกี่ยวกับสัตว์เท่านั้น จำนวนทั้งสิ้น 48 สมญานาม ไม่ว่าจะ เป็นชื่อสัตว์หรือ

อวัยวะร่างกายของสัตว์ เช่น 白花蛇 /pai³⁵ xuA⁵⁵ s^hu³⁵/ (งูต่างขา) และ 摩云金翅 /mo³⁵ iyn³⁵ tein⁵⁵ ts^hu⁵¹/ (ปีกทองวายุเมฆ) เกณฑ์ในการพิจารณาว่าเป็นชื่อสมณานามอันมีลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นอุปลักษณสัตว์นั้น จำเป็นต้องอาศัยที่มาของชื่อสมณานามว่าเป็นการใช้อุปลักษณสัตว์ชนิดต่าง ๆ เพื่ออ้างถึงเจ้าของสมณานามอย่างไร ซึ่งในการวิจัยนี้จะศึกษาเฉพาะมนุษย์กับอุปลักษณสัตว์เท่านั้น

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 จัดกลุ่มและแยกประเภทของอุปลักษณเชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” ที่ปรากฏในสมณานามจากวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /s^huei²¹⁴ xu²¹⁴ tsuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง) ต้นฉบับภาษาจีน ได้แก่ (1) มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง (2) มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ

3.3.2 วิเคราะห์กระบวนการโยงความสัมพันธ์ทางความหมายของอุปลักษณเชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์”

3.3.3 วิเคราะห์มนทัศน์จากการใช้อุปลักษณสัตว์ตามแนวคิดภาษาศาสตร์ปริชาน โดยพิจารณาการโยงความสัมพันธ์ทางความหมายของอุปลักษณเชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์”

3.3.4 นำเสนออุปลักษณเชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์” แต่ละประเภท พร้อมการอธิบายตัวอย่างสมณานาม ประกอบกับการอ้างอิงแหล่งที่มา และแสดงกระบวนการถ่ายทอดความหมายจากวงความหมายต้นทาง “สัตว์” ไปยังวงความหมายปลายทาง “มนุษย์”

3.3.5 ในขั้นตอนสุดท้าย ผู้วิจัยดำเนินการสรุปและอภิปรายผล

4. ผลการศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สมญานามในวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /ʃʰuei²¹⁴ xu²¹⁴ tʃuan⁵¹/ (ซ่งกั๋ง) ต้นฉบับภาษาจีน พบการนำรูปภาษาที่มีความหมายอ้างอิงชื่อเรียกสัตว์ชนิดต่าง ๆ มาใช้ในเชิงเปรียบเทียบเพื่อกล่าวถึงเจ้าของสมญานามจำนวน 48 สมญานาม ซึ่งเป็นหลักฐานทางภาษาในการแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ถูกเปรียบเป็นสัตว์และสะท้อนอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์” 2 ประเภทหลัก ดังนั้น ในการรายงานผลการศึกษา ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ [มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง]

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง หมายถึง อุปลักษณ์ที่เกิดจากการนำรูปภาษาที่มีความหมายเกี่ยวข้อง หรืออ้างอิงชื่อเรียกสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงในโลก ทั้งสัตว์บก สัตว์น้ำ และสัตว์ปีก รวมถึงสัตว์ประเภทแมลง เป็นต้น มาใช้ในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อกล่าวถึงลักษณะเด่นของเจ้าของสมญานาม จากการศึกษาข้อมูลพบว่ามีสมญานามทั้งหมด 39 สมญานาม โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

4.1.1 รูปลักษณ์ของมนุษย์เป็นรูปลักษณ์ของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง

	สมญานามภาษาจีน	สัทอักษร	สมญานามแปลเป็นภาษาไทย
1	豹子头	/pau ⁵¹ tsɿ tʰou ³⁵ /	หัวเสือดำ

豹子头 /pau⁵¹ tsɿ tʰou³⁵/ (หัวเสือดำ) เป็นชื่อสมญานามของหลินชงที่ปรากฏในตอนที่ 7 ดังนี้ “สุภาพบุรุษผู้นั้นอายุอานามราวสามสิบห้าปี หัวใหญ่ราวหัวเสือดำ ตากลมวาว เคราแหลมตั้งจะออยปากกนกนางแอ่น ไว้หนวดพุดจหนวดเสือ ร่างกายกำยำสูงใหญ่เหนือผู้ใดทั้งปวง” (Shi 2014, 45 อ้างใน จรัสชัย เขียวยุทธ 2553, 194)

สมญานาม 豹子头 /pau⁵¹ tsɿ tʰou³⁵/ (หัวเสือด่า) เป็นการนำคำว่า 豹子 /pau⁵¹ tsɿ/ ที่มีความหมายว่า เสือดาวหรือเสือด่า เป็นชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในวงศ์Felidae) ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับแมว ตัวใหญ่กว่าแมวแต่เล็กกว่าเสือ เป็นสัตว์กินเนื้อ หากินเวลากลางคืน มีหลายชนิด โดยจับกินสัตว์ชนิดอื่น ๆ และทำอันตรายมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 50) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง และในตัวอย่างนี้ 豹子头 /pau⁵¹ tsɿ tʰou³⁵/ (หัวเสือด่า) แสดงรูปลักษณะของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงประเภทเสือด่า เพื่อกล่าวถึงรูปลักษณะของเจ้าของสมญานามที่ใบหน้าของเขามีหนวดราวกับเสือด่า ตัวสูงใหญ่โตเหนือผู้อื่น ซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบกับชื่อสมญานาม

จะเห็นได้ว่า การนำชื่อสัตว์ว่า 豹子 /pau⁵¹ tsɿ/ (เสือด่า) ซึ่งเป็นถ้อยคำเกี่ยวข้องกับสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาใช้เป็นอุปลักษณ์เปรียบเทียบกับเจ้าของสมญานามหลินซง ซึ่งมีรูปร่างลักษณะภายนอกของสัตว์ประเภทเสือด่าถูกนำมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นถึงสุภาพบุรุษหลินซงเป็นคนศีรษะใหญ่ หนวดเคราเพิ่มและร่างกายกำยำสูงใหญ่ คล้ายกับรูปลักษณะของเสือด่า โดยมีการถ่ายโยงความหมายแบบภวสัมพันธ์ (ontological correspondence) ระหว่างคุณสมบัติต่าง ๆ ของ “สัตว์ประเภทเสือด่า” ในแวดวงความหมายต้นทาง (source domain) กับคุณสมบัติบางประการของ “สุภาพบุรุษ หลินซง” ในแวดวงความหมายปลายทาง (target domain) อันสะท้อนให้เห็นมนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาในสังคมว่ามีมนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง” ดังนี้

แวดวงความหมายต้นทาง (Source Domain)	→	แวดวงความหมายปลายทาง (Target Domain)
<ul style="list-style-type: none"> ● เสือด่า - หัวใหญ่หนวดฟู 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● หลินซง - ศีรษะใหญ่ หนวดเคราเพิ่ม

สมณานามอื่น ๆ ที่เป็นอุปลักษณสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง เพื่อบรรยายถึงรูปลักษณะของ เจ้าของสมณานาม ได้แก่ 青面兽 /tɕʰiŋ⁵⁵ miæŋ⁵¹ sʰou⁵¹/ (ไตรจฉานหน้าดำ) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของหยางชื่อที่โบนายาวและมีไผ่สีเข้ม, 锦毛虎 /tɕin²¹⁴ mau³⁵ xu²¹⁴/ (เสือผยอง) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของเยียนซุ่นที่มีเคราสีเหลือง แขนยาว และเอวใหญ่, 矮脚虎 /ai³⁵ teiəu²¹⁴ xu²¹⁴/ (เสือเตี้ย) เปรียบเทียบกับรูปร่างเตี้ย และนัยน์ตาแดงกำของหวางหยิง, 通臂猿 /tʰuŋ⁵⁵ pi⁵¹ iuan³⁵/ (ลิงแขนยาว) เปรียบเทียบกับรูปร่างผอมและแขนยาวของโฮวเจี้ยน, 白花蛇 /pai³⁵ xu⁵⁵ sʰy³⁵/ (งูต่างขาว) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของหยางซุ่นที่รูปร่างผอมเล็ก ตัวยาวและผิวหนังมีวงกลมสีขาว เพราะมีโรคกลากเกลื้อน, 九尾龟 /tɕiəu²¹⁴ uei²¹⁴ kuei⁵⁵/ (เต่าเก้าหาง) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของเถวจิ้งวังกที่รูปร่างเตี้ยหน้าสั้น และโบนายาสีดำ, 花项虎 /xu⁵⁵ cian⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือคอลาย) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของกิ้งวังกที่มีสีกลายเสือตัวใหญ่ หัวพาดอยู่บนต้นคอ, 中箭虎 /tʂuŋ⁵¹ teiæŋ⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือตองเกาทัณฑ์) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของตึงเต๋อซุ่นที่โบนายาและลำคอของเขามีรอยแผลเป็น, 金钱豹子 /tɕin⁵⁵ tɕʰiæŋ³⁵ pau⁵¹ tsy/ (เสือควาวดวงทอง) เปรียบเทียบกับรูปร่างกายของถั่งหลงที่มีแต่รอยบาดแผลเป็นเต็มไปหมด เพราะถูกไฟกระเด็นใส่ขณะตีเหล็ก, 青眼虎 /tɕʰiŋ⁵⁵ ian²¹⁴ xu²¹⁴/ (เสือตาโตก) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของลี่หยุนที่มีตาเป็นสีโตก และ 金毛犬 /tɕin⁵⁵ mau³⁵ tɕʰuan²¹⁴/ (สุนัขขนทอง) เปรียบเทียบกับรูปร่างของตัวนึ่งจู่ที่มีลักษณะเคราสีทอง เป็นต้น

4.1.2 ลักษณะนิสัยของมนุษย์เป็นลักษณะนิสัยของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง

	สมณานามภาษาจีน	สัทอักษร	สมณานามแปลเป็นภาษาไทย
2	两头蛇	/liɑŋ ²¹⁴ tʰou ³⁵ sʰy ³⁵ /	งูสองหัว
3	双尾蝎	/sʰuan ⁵⁵ uei ²¹⁴ cɛ ⁵⁵ /	แมงป่องสองหาง

两头 ๕๕ /liɑŋ²¹⁴ tʰou³⁵ ʂʰy³⁵/ (งูสองหัว) และ 双尾 ๕๕ /ʂʰuan⁵⁵ uei²¹⁴ ei⁵⁵/ (แมงป่องสองหาง) เป็นชื่อสมณานามของสองพี่น้องเซี่ยเจิ้นกับเซี่ยเซเป่าที่ปรากฏในตอนที 49 ดังนี้ “ที่ตีนเขาลูกนี้ยังมีพรานหนุ่มสองพี่น้องอาศัยอยู่ ผู้ที่มีนาม เซี่ยเจิ้น ผู้น้องมีนามว่า เซี่ยเซเป่า ทั้งสองใช้ฉมวกเหล็กดาบสองง่ามเป็นอาวุธ เป็นผู้กล้าที่มีฝีมือเข้มแข็ง บรรดาชาวบ้านร้านถิ่นยกนิ้วให้ว่าเป็นนายพรานที่เก่งฉกาจที่สุดในตัวจังหวัด แต่เซี่ยเจิ้นเป็นคนใจร้าย จึงมีสมญาว่า งูสองหัว เซี่ยเซเป่าผู้น้องมีสมญาว่า แมงป่องสองหาง พี่น้องคู่นี้พ่อแม่ตายไปแล้ว ยังไม่ได้แต่งงานอยู่กินกับผู้ใด ผู้ที่รูปร่างสูงใหญ่ ผิวดำ-แดง สะแหวะคอด ไหล่ผาย ส่วนคนน้องชายดูร้ายยิ่งกว่า ใบหน้าทั้งกลม ผิวคล้ำ สักรูปปีศาจบินสองตนไว้บนโคนขาทั้งสองข้าง เวลาโมโหโกรธาขึ้นมายามใดเป็นต้องพืดพืดฮึดฮัด ทั้งถอนต้นไม้เขย่าภูผา พลิกฟ้าคว่ำปฐพีเอาเป็นที่ระบวย” (Shi 2014, 308 อ้างใน จรัสชัย เขียวยุทธ 2553, 1083)

สมณานาม 两头 ๕๕ /liɑŋ²¹⁴ tʰou³⁵ ʂʰy³⁵/ (งูสองหัว) เป็นการนำคำว่า ๕๕ /ʂʰy³⁵/ ที่มีความหมายว่า งู เป็นชื่อสัตว์เลื้อยคลาน ลำตัวเรียวยาว มีเกล็ด ไม่มีขา งูมีหลากหลายชนิดทั้งที่มีพิษและไม่มีพิษ (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 1152) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบ โดยปกติแล้วงูพิษไม่ว่าชนิดใดก็ตามมักมีแค่หัวเดียว และมีเขี้ยวในปากที่มีต่ออกับต่อมพิษ เวลางูกัดเหยื่อ กล้ามเนื้อในบริเวณรอบต่อมพิษจะบีบตัว ทำให้พิษไหลซึมจากต่อมพิษผ่านเขี้ยวไปสู่แผล ซึ่งคนจีนมักจะมีความคิดว่า ตามธรรมชาติ งูเป็นสัตว์เลือดเย็นที่มีพิษค่อนข้างรุนแรง และนิสัยประจำตัวของงูนั้นก้าวร้าวดุร้าย ชอบทำอันตรายสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัว เพราะฉะนั้น งูพิษที่มีสองหัวจึงทำให้พิษงูเพิ่มขึ้นถึงสองเท่า และมีนิสัยดุร้ายเป็นอย่างยิ่ง ในตัวอย่างนี้ 两头 ๕๕ /liɑŋ²¹⁴ tʰou³⁵ ʂʰy³⁵/ (งูสองหัว) แสดงนิสัยประจำตัวของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงประเภทงู เพื่อกล่าวถึงนิสัยใจคอของเจ้าของสมณานามที่มีลักษณะเหี้ยมโหดและดุร้าย ซึ่งเป็นกรนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบเป็นชื่อสมณานาม

ในทำนองเดียวกัน สมญานาม 双尾螭 /ʃʰuan⁵⁵ uei²¹⁴ ei⁵⁵/ (แมงป่องสองหาง) เป็นการนำคำว่า 螭 /ei⁵⁵/ ที่มีความหมายว่า แมงป่อง จัดอยู่ในประเภทสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง จำพวกสัตว์ขาปล้องและเป็นสัตว์มีพิษชนิดหนึ่งที่หากินในช่วงกลางคืน มีทั้งหมด 8 ขา บริเวณปลายหางข้อสุดท้ายจะมีเหล็ก ซึ่งทำหน้าที่ในการฉีดพิษใส่เหยื่อและศัตรู (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 1448) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบ โดยจุดเด่นของแมงป่องจะอยู่ที่หางเนื่องจากพิษจะอยู่บริเวณปลายหางและมีอวัยวะสำหรับต่อเยื่อเพื่อป้องกันตัวในกรณีที่ถูกรบกวน หรือออกล่าเหยื่อ ดังนั้น แมงป่องที่มีสองหางจึงมีพิษมากกว่าแมงป่องธรรมดาเป็นสองเท่า และมีนิสัยดุร้ายเป็นอย่างยิ่ง ในตัวอย่างนี้ 双尾螭 /ʃʰuan⁵⁵ uei²¹⁴ ei⁵⁵/ (แมงป่องสองหาง) แสดงนิสัยประจำตัวของสัตว์ประเภทแมงป่องที่มีลักษณะนิสัย หรือพฤติกรรมที่ชอบทำร้ายเสียงอันตรายผู้อื่นเช่นเดียวกับ 两头蛇 /liang²¹⁴ tʰou³⁵ ʃʰy³⁵/ (งูสองหัว) ที่ได้้นำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบเป็นชื่อสมญานาม

จะเห็นได้ว่า คำว่า “蛇 /ʃʰy³⁵/ (งู)” กับ “螭 /ei⁵⁵/ (แมงป่อง)” เป็นคำที่อยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง ถูกนำมาใช้เป็นอุปลักษณ์เปรียบเทียบถึงผู้ที่มีนิสัยก้าวร้าวดุร้ายเกินกว่าปกติเหมือนกับงูที่มีอวัยวะร่างกายส่วนหัวถึงสองหัวและแมงป่องที่มีอวัยวะร่างกายส่วนปลายถึงสองหาง โดยมีการถ่ายโยงความหมายแบบญาณสัมพันธ์ (epistemic correspondence) ระหว่างคุณสมบัติต่าง ๆ ของ “สัตว์ประเภทงูกับแมงป่อง” ในแวดวงความหมายต้นทาง (source domain) กับคุณสมบัติบางประการของ “ตัวละครเอก” ในแวดวงความหมายปลายทาง (target domain) อันสะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาในสังคมว่ามีมโนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง” ดังนี้

แฉวงควมหมยต้นทง (Source Domain)	→	แฉวงควมหมยปลยทง (Target Domain)
<ul style="list-style-type: none"> ● งู - นิสัยประจ้วตัวดุร้าย - มีเขี้ยวพิษอยู่ที่กรมบนด้นหน้า - มีสองท้วทำให้มีพิษเพิ่มถึงสองเท่ำ 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● เขียะเจิ้น - นิสัยดุร้าย - ทำร้ายผู้อื่น - ทำร้ายผู้อื่นเป็นอย่งยิ่ง
<ul style="list-style-type: none"> ● แมงป่อง - นิสัยประจ้วตัวดุร้าย - มีพิษอยู่ที่ปลยทง - มีสองทงทำให้มีพิษเพิ่มถึงสองเท่ำ 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● เขียะเป่ำ - นิสัยดุร้าย - ทำร้ายผู้อื่น - ทำร้ายผู้อื่นเป็นอย่งยิ่ง

สมญานามอื่น ๆ ที่เป็นอุปลักษณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง เพื่อบรรยายถึงลักษณะนิสัยของเจ้าของสมญานาม ได้แก่ 笑面虎 /eiau⁵¹ miæn⁵¹ xu²¹⁴/ (เสื่อแฉย) เปรียบกับนิสัยใจคองจวฟูที่เป็นคนหน้าเนื่อใจเสื่อ ยิ้มที่ซ่อนด้วยมีด, 母大虫 /mu²¹⁴ tA⁵¹ tʂuŋ³⁵/ (แมงนางเสื่อ) เปรียบเทียบกับอุปนิสัยของกั้วต้าวที่เป็นหญิงดุร้ายรุกรานหรือโหดเหี้ยมเสมือนเสื่อตัวเมีย, 白日鼠 /pai³⁵ ɲ⁵¹ sʰu²¹⁴/ (หนูกลางวัน) เปรียบเทียบกับนิสัยของไปเซ็งที่เป็นคนว่างงานในกลางวัน เอ้อระเหยลอยชาย โดยที่ไม่ยอมทำมาหากิน, 没毛大虫 /mei³⁵ mau³⁵ tA⁵¹ tʂuŋ³⁵/ (เสื่อไรขน) เปรียบเทียบกับอันธพาลหนิวเอ้อเป็นคนสารเลว ชอบเถลไถล, 金眼虎 /tein⁵⁵ ian²¹⁴ xu²¹⁴/ (พยัคฆ์ตาทอง) เปรียบเทียบกับนักเลงท้วไม้เต็งหลงที่เป็นคนทำที่เลวร้าย ชอบออกปล้นสะดมชาวบ้าน, 过街老鼠 /kuo⁵¹ teie⁵⁵ lau²¹⁴ sʰu²¹⁴/ (หนูข้ามถนน) เปรียบเทียบกับลักษณะนิสัยของจางซานที่เป็นคนววยร้าย ถูกจงเกลียดจงชัง มีแต่คนตะโกนไล่ตี, 青草蛇 /te'iq⁵⁵ tsʰau²¹⁴ sʰy³⁵/ (งูเขียวในกอหญ้า) เปรียบเทียบนิสัยของลีซื่อที่เป็นคนเสเพล เลวทราม มีความประพฤติเหลวแหลก, 油里鳅 /iou³⁵ li²¹⁴ te'io⁵⁵/ (เมื่อกปลาไหล) เปรียบกับลักษณะนิสัยของซุนซานที่เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว เป็นเหมือนเมื่อกปลาที่เคยถูกแชไว้ในน้ำมัน ทำให้รู้สึกถึงความเจ้าเล่ห์ ปลิ้นปล้อน สิ้นไหลไปตามสถานการณ์ และควบคุมคาดคะเน

ไต้ยาก และ 旱地忽律 /xan⁵¹ ti⁵¹ xu⁵⁵ ly⁵¹/ (จระเข้บก) เปรียบเทียบกับการปลอมตัวของจู้กั๋ว ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดานายโจรในชุมโจรเขาเหลียงซาน และได้ปฏิบัติตามคำสั่งเปิดโรงเตี๊ยมเพื่อสืบข้อมูลจากแขกที่มาโดยเฉพาะ กับคนที่ไม่มีเงินจะถูกสั่งเก็บ ส่วนกับคนที่มีเงิน มักจะฆ่าและปล้นสะดมเอาทรัพย์สินไป เหมือนจระเข้จอมโหดที่มักจะชุ่มเงิบเพื่อตกรอกเหยื่อก่อน แล้วค่อยตะครุบกินเป็นอาหาร เป็นต้น

4.1.3 ความสามารถของมนุษย์เป็นความสามารถของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง

	สมณานามภาษาจีน	สัทอักษร	สมณานามแปลเป็นภาษาไทย
4	插翅虎	/tʂʰA ⁵⁵ tʂʰ ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือดอดึก
5	浪里白跳/浪里白条	/lan ⁵¹ li ²¹⁴ pai ³⁵ tʰiau ⁵¹ / /lan ⁵¹ li ²¹⁴ pai ³⁵ tʰiau ³⁵ /	ฟองขาวในเกลียวคลื่น

插翅虎 /tʂʰA⁵⁵ tʂʰ⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือดอดึก) เป็นชื่อสมณานามของเหล่าเหยงที่ปรากฏในตอนี่ 13 ดังนี้ “ส่วนนายดาบตำรวจเหล่าราบนั้นชื่อ เหล่าเหยง ตัวสูง ผิวดำแดง ไว้เคราประดับคางเป็นรูปพัดสั้น แข็งแรงและปราดเปรียวเป็นอย่างนัก กระโดดข้ามห้วยได้ไกล ยี่สิบ-สามสิบศอก รู้จักกันในนาม เสือดอดึก เปลี่ยนงานบ่อย แต่ก่อนเคยเป็นช่างตีเหล็ก ต่อมาเปิดกิจการโรงไม้แป๊ง ย้ายมาทำโรงฆ่าสัตว์ แล้วมาคุมบ่อนโบกบ่อนเบี้ย แม้จะวีรอาหาญแต่ข้างจะติดเป็นคนใจแคบอยู่หน่อยหนึ่ง กระนั้นก็เป็นผู้ที่คล่องแคล่ว เชี่ยวชาญในเชิงอาวุธชั้นยอด” (Shi 2014, 78 อ้างใน จรัสชัย เชี่ยวยุทธ 2553, 324)

สมณานาม 插翅虎 /tʂʰA⁵⁵ tʂʰ⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือดอดึก) เป็นการนำคำว่า 虎 /xu²¹⁴/ ที่มีความหมายว่า เสือ (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 551) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาใช้เปรียบเทียบ โดยปกติแล้วเสือเป็นสัตว์บกขนาดใหญ่ที่แลดูน่าเกรงขามและได้รับการยกย่องว่าเป็นราชาแห่งสัตว์ป่า เมื่อเสือดอดึกจึงทำให้ตัวเสือนั้นซึ่งถือเป็นอันดับแรกของสัตว์เดรัจฉานที่อาศัยอยู่บนบกเพิ่มความสามารถขึ้นเป็นอย่างยิ่ง ในตัวอย่างนี้ 插翅虎 /tʂʰA⁵⁵ tʂʰ⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือดอดึก)

แสดงความสามารถของสัตว์ประเภทเสือ เพื่อกล่าวถึงความสามารถพิเศษของเจ้าของสมณานามที่กระโดดข้ามห้วยได้ไกลยี่สิบ-สามสิบคอก ซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบเป็นชื่อสมณานาม อาจได้รับอิทธิพลจากสำนวนจีน 如虎添翼 /ɹu³⁵ xu²¹⁴ tʰian⁵⁵ ji⁵¹/ (เหมือนเสือติดปีก) ซึ่งหมายความว่า โดยนัยว่า คนที่มีความสามารถเก่งเยี่ยมอยู่แล้วเมื่อได้อุปกรณ์หรือเครื่องมือเพิ่มเติมเสริมเข้าไปอีกก็ยิ่งเก่งเข้าไปใหญ่ทำให้เก่งจนไม่มีใครต้านทานได้เหมือนกับเสือซึ่งปกติวิ่งเร็วอยู่แล้ว และเมื่อมีปีกเพิ่มขึ้นมาอีก เสือจะวิ่งโจนทะยานไปข้างหน้าไวเพิ่มขึ้นอีกมากมาย (Idioms Dictionary 2016, 904)

ในตัวอย่างที่ 5 浪里白跳 /lan⁵¹ li²¹⁴ pai³⁵ tʰiau⁵¹/ หรือ 浪里白条 /lan⁵¹ li²¹⁴ pai³⁵ tʰiau³⁵/ (ฟองขาวในเกลียวคลื่น) เป็นชื่อสมณานามของจางซุนที่ปรากฏในบทที่ 37 ดังนี้ “จางซุนแปลกผู้แปลกคนมาตั้งแต่เด็ก คือผิวพรรณจะขาวราวหิมะ ไม่เพียงแต่ว่ายน้ำบนผิวน้ำได้ไกลถึงสี่สิบ-ห้าสิบลี้เท่านั้น หากยังสามารถอยู่ใต้น้ำนานถึงเจ็ดวันเจ็ดคืนอีกด้วย เป็นเพราะเขาตัวขาว รูปใหวอยู่ใต้น้ำและเชี่ยวชาญในวิทยายุทธ จึงได้ฉายาว่า ฟองขาวเกลียวคลื่น” (Shi 2014, 229 อ้างใน จรัสชัย เชี่ยวยุทธ 2553, 827)

สมณานาม 浪里白条 /lan⁵¹ li²¹⁴ pai³⁵ tʰiau³⁵/ (ฟองขาวในเกลียวคลื่น) เป็นการนำคำว่า 白条 /pai³⁵ tʰiau³⁵/ ที่มีความหมายว่า ชื่อเรียกปลาน้ำจืดทั่วไปที่อาศัยอยู่ในแม่น้ำและทะเลสาบน้ำจืดจีน รูปร่างเพรียวยาว ผอมกะหร่อง ทั้งข้างลำตัวและส่วนท้องล้วนเป็นสีเงินอร่าม (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 26) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง และในตัวอย่างนี้ 浪里白条 /lan⁵¹ li²¹⁴ pai³⁵ tʰiau³⁵/ (ฟองขาวในเกลียวคลื่น) แสดงความถนัดของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงประเภทปลา เพื่ออธิบายถึงความสามารถของเจ้าของสมณานามที่ชำนาญด้านการว่ายน้ำ และแหวกว่ายอยู่ใต้น้ำอย่างคล่องแคล่ว ซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบเป็นชื่อสมณานาม

จะเห็นว่า อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ [ความสามารถของมนุษย์เป็นความสามารถของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง] พบค่านามเรียกชื่อสัตว์ประเภทเสือและปลานำมาใช้เปรียบเทียบถึงผู้ที่มีความสามารถพิเศษ โดยถ้อยคำที่เป็นชื่อสัตว์คำว่า 虎 /xu²¹⁴/ (เสือ) ปรากฏร่วมกับกริยาวลีว่า 插翅 /tɕʰA⁵⁵ tɕʰɿ⁵¹/ (ติดปีก) เปรียบได้กับผู้ที่กระโดดข้ามห้วยได้ไกลมากเหมือนเสือซึ่งปกติวิ่งเร็วอยู่แล้ว ถ้ามีปีกก็จะรวดเร็วขึ้นไปอีก ส่วนนามวลีว่า 白条 /pai³⁵ tʰiau³⁵/ (ฟองขาว) มีความหมายที่อ้างถึงชื่อสัตว์ประเภทปลาที่อาศัยอยู่ในแหล่งน้ำ ซึ่งถูกนำมาใช้เปรียบเทียบในความหมายของปลาที่ขึ้นชอบการดำรงชีวิตอยู่ในแหล่งน้ำตลอดเวลา และเชี่ยวชาญด้านการว่ายน้ำเป็นสัญชาตญาณ ทั้งนี้เกิดการถ้อยความหมายแบบญาณสัมพันธ์ (epistemic correspondence) ระหว่างคุณสมบัติต่าง ๆ ของ “สัตว์ประเภทเสือกับปลา” ในแวดวงความหมายต้นทาง (source domain) กับคุณสมบัติบางประการของ “ตัวละครเอก” ในแวดวงความหมายปลายทาง (target domain) อันสะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาในสังคมว่ามีมโนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง” ดังนี้

แวดวงความหมายต้นทาง (Source Domain)	→	แวดวงความหมายปลายทาง (Target Domain)
<ul style="list-style-type: none"> ● เสือ - วิ่งเร็วกระโดดไกล - ติดปีกทำให้มีความเร็วมากกว่าปกติ 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● เหลยเหง - วิ่งเร็วกระโดดไกล - วิ่งเร็วกระโดดไกลกว่าปกติ
<ul style="list-style-type: none"> ● ปลา - ถนัดด้านการว่ายน้ำ - แหวกว่ายอยู่ในน้ำอย่างคล่องแคล่ว 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● จางซุน - ชำนาญด้านการว่ายน้ำ - แหวกว่ายอยู่ในน้ำอย่างคล่องแคล่ว

สมญานามอื่น ๆ ที่เป็นอุปลักษณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงเพื่อบรรยายถึงความสามารถของเจ้าของสมญานาม ได้แก่ 摩云金翅 /mo³⁵ iyn³⁵ tein⁵⁵ tɕʰɿ⁵¹/ (ปีกทองว่ายน้ำเมฆ) เปรียบเทียบกับการเดินเร็วราวกับบินของโอเผิงซึ่งมีร่างกายกำยำ, 跳江湖 虎 /tʰiau⁵¹

teian⁵¹ xu²¹⁴/ (เสื่อข้ามหัว) เปรียบเทียบกับความซำนซำนาญในการใช้กระบองเหล็กของเฉินต้า และ 金眼彪 /tein⁵⁵ ian²¹⁴ piau⁵⁵/ (ลูกเสื่อตาทอง) เปรียบเทียบกับความซำนาญในการชกมวยของชื่อเอิน เป็นต้น

4.1.4 กิริยาอาการของมนุษย์เป็นพฤติกรรมของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง

	สมณานามภาษาจีน	สัทอักษร	สมณานามแปลเป็นภาษาไทย
6	扑天雕	/p ^h u ⁵⁵ t ^h ian ⁵⁵ tiau ⁵⁵ /	อินทรีทะยานฟ้า

扑天雕 /p^hu⁵⁵ t^hian⁵⁵ tiau⁵⁵/ (อินทรีทะยานฟ้า) เป็นชื่อสมณานามของหลี่อิงที่ปรากฏในบทที่ 47 ดังนี้ “หลี่อิงมีศรัทธาพิศมัย คอนางแอน หลังสิงโต เอวหมาป่า เก่งกาจในเชิงรบ ขอบช้อฮาซาขาว สวมชุดยาวสีแดงมงคล มีหอกเหล็กเป็นอาวุธประจำกายด้ามหนึ่ง และเห็นอาวุธลับไว้ที่ด้านหลังถึงห้าเล่ม ไปมาไร้ร่องรอย และสามารถกำจัดศัตรูได้ในระยะร้อยก้าว สมกับเกิดมาดวงตาอินทรี อุปนิสัยก็รุนแรงดีเดือดเหลือแสน ยิ่งตอนที่ขีดอาวุธออกไปนั้น ก็ไม่ต่างไปจากพญาเหยี่ยวโฉบเหยื่อ จนทั่วทั้งยุทธภพต่างขนานนามว่า ‘อินทรีทะยานฟ้า’” (Shi 2014, 297)

สมณานาม 扑天雕 /p^hu⁵⁵ t^hian⁵⁵ tiau⁵⁵/ (อินทรีทะยานฟ้า) เป็นการนำคำว่า 雕 /tiau⁵⁵/ ที่มีความหมายว่า อินทรี ซึ่งเป็นชื่อนกขนาดใหญ่หลายชนิดที่จัดอยู่ในกลุ่มนกล่าเหยื่อเช่นเดียวกับเหยี่ยว อินทรีมีรูปร่างโดยรวมคือหัวเล็ก มีปีกตะขอ ปีกกว้าง หางสั้น และกำลังสายตาคม (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 299) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง และในตัวอย่างนี้ 扑天雕 /p^hu⁵⁵ t^hian⁵⁵ tiau⁵⁵/ (อินทรีทะยานฟ้า) แสดงอาการของสัตว์ประเภทอินทรีเพื่ออธิบายถึงกิริยาอาการของเจ้าของสมณานามที่กระโดดสูงอย่างฉับไวพร้อมกับใช้มีดบินห้าเล่ม ซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบกับชื่อสมณานาม

จะเห็นได้ว่า เมื่อชื่อสัตว์ 雌 /tiəu⁵⁵/ (อินทรี) ปรากฏร่วมกับคำกริยาคำว่า 扑天 /p^hu⁵⁵ t^hian⁵⁵/ (ทะยานฟ้า) แสดงกริยาอาการของสัตว์ประเภทอินทรีกระพือปีกโฉบบินโฉบร่อนอยู่บนท้องฟ้า และเป็นถ้อยคำเกี่ยวกับสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง การใช้คำเช่นนี้เป็น การเปรียบเจ้าของสมญานามหญิงที่มีลักษณะท่าทางสง่างามราวกับการสยายปีกทะยานสูงของอินทรี โดยมีการถ่ายโยงความหมายแบบญาณสัมพันธ์ระหว่างกริยาอาการของ “สัตว์ประเภทอินทรี” ในแวดวงความหมายต้นทาง (source domain) กับพฤติกรรมของ “บุรุษผู้กล้าหาญหญิง” ในแวดวงความหมายปลายทาง (target domain) อันสะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาในสังคมว่ามีมโนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง” ดังนี้

แวดวงความหมายต้นทาง (Source Domain)	→	แวดวงความหมายปลายทาง (Target Domain)
<ul style="list-style-type: none"> ● อินทรี - ทะยานฟ้า 	→ →	<ul style="list-style-type: none"> ● หญิง - กระโดดสูงอย่างฉับไวพร้อมกับใช้มีดบินห้ำหั่น

สมญานามอื่น ๆ ที่เป็นอุปลักษณ์สัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงเพื่อบรรยายถึงกริยาอาการหรือพฤติกรรมของเจ้าของสมญานาม ได้แก่ 鼓上蚤 /ku²¹⁴ ʂ^hɑŋ⁵¹ tsau²¹⁴/ (หมัดบนหนังกลอง) เปรียบเทียบกับกริยาอาการกระโดดได้ไกลและคล่องตัวดีของผีเสื้อ ซึ่งสิ่งที่น่าสังเกตคือ ถึงแม้ว่าเห็นหมัดเป็นสัตว์ดุเดือดที่น่ารังเกียจในมุมมองของคนจีน แต่ในที่นี้ผู้ประพันธ์นำกริยาอาการที่ปราดเปรียวของหมัดมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อแสดงความยกย่องถึงความคล่องแคล่วว่องไวของผีเสื้อ

4.2 อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ [มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ]

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ **มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ** หมายถึง อุปลักษณ์ที่เกิดจากการนำรูปภาพที่มีความหมายอ้างอิงชื่อเรียกสัตว์เหนือธรรมชาติ หรือสัตว์ที่ไม่มีตัวตนอยู่จริงในโลก แต่ปรากฏอยู่ในนิยาย ตำนาน หรือความเชื่อ มาใช้ในเชิงเปรียบเทียบเรียก

เป็นชื่อสมญานามของตัวละคร เพื่อกล่าวถึงลักษณะเด่นของเจ้าของสมญานาม จากการศึกษาข้อมูล พบว่ามีสมญานามจำนวนทั้งหมด 9 สมญานาม โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

4.2.1 รูปลักษณ์ของมนุษย์เป็นรูปลักษณ์ของสัตว์เหนือธรรมชาติ

	สมญานามภาษาจีน	สัทอักษร	สมญานามแปลเป็นภาษาไทย
7	玉麒麟	/jy ⁵¹ te ^{h35} lin ³⁵ /	กิเลนหยก

玉麒麟 /jy⁵¹ te^{h35} lin³⁵/ (กิเลนหยก) เป็นชื่อสมญานามของลู่อู๋นยี่ที่ปรากฏในตอน ที่ 61 ดังนี้ “นัยน์ตาขาวโรจน์ หัวคิ้วแทบชนกัน เรือนร่างกำยำสูงใหญ่ร่วมเก้าฟุตประดุจ เหล็กกล้า แลดูองอาจงามสง่าราวกับเทพเจ้า ฉายความกร้าวแกร่งจงรัก และสูงส่งเปี่ยม สง่าราศี ยามอยู่ที่ปักกิ่งก็เป็นตระกูลคหบดีซึ่งเป็นที่รู้จัก ยามอยู่ในสนามรบก็ควบขี่อาชา พุ่งทะยาน กวาดต้อนศัตรูนับพันให้ต้องถอยกรูดกลับไป ช่วยปกป้องบ้านเมืองให้ปลอดภัย เขตชูชื่อเสียงของสกุล ในฐานะวีรบุรุษผู้กล้าสมฉายากิเลนหยกแห่งเหอเป่ย์...ผู้เป็นหนึ่งในผู้มี สอง” (Shi 2014, 380)

สมญานาม 玉麒麟 /jy⁵¹ te^{h35} lin³⁵/ (กิเลนหยก) เป็นการนำคำว่า 麒麟 /te^{h35} lin³⁵/ ที่มีความหมายว่า กิเลน เป็นชื่อสัตว์ในนิยายจีน และตามตำราของจีนว่า หัวเป็น มังกรมีเขาอ่อน 1 เขา ตัวเป็นกวาง เข้ามกีบเหมือนม้าหางเป็นพวง (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 1027) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์เหนือธรรมชาติ และในตัวอย่างนี้ 玉麒麟 /jy⁵¹ te^{h35} lin³⁵/ (กิเลนหยก) แสดงรูปลักษณ์ของสัตว์ที่ไม่มี ตัวตนอยู่จริงประเภทกิเลน เพื่อกล่าวถึงรูปลักษณ์ของเจ้าของสมญานามที่มีรูปลักษณ์ สง่างาม ซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณะสัตว์เหนือธรรมชาติมา เปรียบเทียบเป็นชื่อสมญานาม

จะเห็นได้ว่า การนำเอาอุปลักษณะสัตว์เหนือธรรมชาติในที่นี้คือ กิเลน ไปเปรียบเทียบกับมนุษย์ แสดงให้เห็นถึงรูปลักษณ์ของเจ้าของสมญานามว่ามีบุคลิกลักษณะสง่าราศี

คล้ายกับรูปลักษณะของกิเลนซึ่งเป็นสัตว์ที่มนุษย์จินตนาการขึ้นมา ส่วนลักษณะความสัมพันธ์ของความหมายในตัวอย่างนี้เป็นการถ่ายโยงความหมายแบบภวสัมพันธ์ (ontological correspondence) จากแควดวงความหมายต้นทาง (source domain) คือ รูปลักษณะของกิเลน ถ่ายทอดและโยงความสัมพันธ์ไปยังแควดวงความหมายปลายทาง (target domain) คือ รูปลักษณะ หรือบุคลิกภาพภายนอกของวีรบุรุษลู่จุนยี่อันสะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาในสังคมว่ามีมโนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ” ดังนี้

แควดวงความหมายต้นทาง (Source Domain)	→	แควดวงความหมายปลายทาง (Target Domain)
<ul style="list-style-type: none"> ● กิเลน - รูปลักษณะสง่างาม 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● ลู่จุนยี่ - บุคลิกภาพภายนอกสง่างาม

สมญานามอื่น ๆ ที่เป็นอุปลักษณ์สัตว์เหนือธรรมชาติเพื่อบรรยายถึงรูปลักษณะของเจ้าของสมญานาม ได้แก่ 九纹龙 /tciəu²¹⁴ uən³⁵ luŋ³⁵/ (เก้ามังกร) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของสัตว์ที่มีรอยสักรูปมังกรเขียว 9 ตัว, 独角龙 /tu³⁵ tciəu²¹⁴ luŋ³⁵/ (มังกรหงอนเดียว) เปรียบเทียบกับรูปร่างใหญ่โต และมีตั้งเนื้อที่หลังศีรษะของโจวรุ่ และ 火眼狻猊 /xuə²¹⁴ ian²¹⁴ suan⁵⁵ ni³⁵/ (สิงโตตาไฟ) เปรียบเทียบกับรูปลักษณะของเต็งเพยที่ดวงตาทั้งสองเป็นสีแดง เป็นต้น

4.2.2 ความสามารถพิเศษของมนุษย์เป็นความสามารถของสัตว์เหนือธรรมชาติ

	สมญานามภาษาจีน	สัทอักษร	สมญานามแปลเป็นภาษาไทย
8	入云龙	/ɿu ⁵¹ iyn ³⁵ luŋ ³⁵ /	มังกรในม่านเมฆ

入云龙 /ɿu⁵¹ iyn³⁵ luŋ³⁵/ (มังกรในม่านเมฆ) เป็นชื่อสมญานามของกงซุนเซิ่งที่ปรากฏในตอนที่ 15 ดังนี้ “ข้าใช้แซ่ว่า กงซุน ส่วนนามตัวชื่อ เซิ่ง มีสมญาในสกลปริณิถนลแห่งลัทธิเต๋าว่า เตี้ยวพิสุทธ์ ข้าเกิดในเขตจังหวัดจีโจว ตั้งแต่เด็กเล็กก็ชื่นชอบใน

วิทยายุทธ์ กระทั่งให้เชี่ยวชาญในอาวุธก็หลายชนิด ผู้คนเรียกหาว่า บุรุษกล้า กงซุนเซิ่ง แต่ต่อมาเมื่อได้บวชเรียนในลัทธิเต๋า ก็ซ้ำของจนสามารถเรียกกลมเรียกฝน ชีเมฆต้นหมอก จนบรรดาเพื่อนพ้องในยุทธภพตั้งสมญาให้อีกว่า “มังกรในม่านเมฆ” (Shi 2014, 89 อ้างใน จรัสชัย เชี่ยวยุทธ 2553, 364)

สมณานาม 入云龙 /qu⁵¹ iyn³⁵ lun³⁵/ (มังกรในม่านเมฆ) เป็นการนำคำว่า 龙 /lun³⁵/ ที่มีความหมายว่า มังกร ซึ่งเป็นสัตว์วิเศษที่รู้จักกันในวรรณคดีจีน โดยมีลักษณะรูปร่างคล้ายงู ลำตัวยาวทรงกระบอก ส่วนหางแบนข้าง ไม่มีเกล็ด ปากกว้าง จะงอยปากบนยาวล้ำกรามล่าง ฟันคม แข็งแรง ครีบอกใหญ่ ไม่มีปีกแต่สามารถบินไปในอากาศได้ (The Contemporary of Chinese Dictionary 2016, 841) ซึ่งจัดอยู่ในวงความหมายของสัตว์เหนือธรรมชาติ และในตัวอย่างนี้ 入云龙 /qu⁵¹ iyn³⁵ lun³⁵/ (มังกรในม่านเมฆ) แสดงความสามารถพิเศษของเจ้าของสมณานามที่สามารถเรียกกลมเรียกฝน ชีเมฆได้ เนื่องจากเขาได้เรียนวิทยายุทธ์และวิชาเต๋ามาตั้งแต่เด็ก ซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายจัดอยู่ในอุปลักษณ์สัตว์เหนือธรรมชาติมาเปรียบเทียบเป็นชื่อสมณานามเช่นกัน

จะเห็นได้ว่า การนำเอาอุปลักษณ์สัตว์เหนือธรรมชาติในที่นี้คือ มังกร ไปเปรียบเทียบกับมนุษย์ แสดงให้เห็นถึงความถนัด หรือความเชี่ยวชาญของเจ้าของสมณานามว่ามีความชำนาญพิเศษทางด้าน การเรียกกลมเรียกฝน ชีเมฆต้นหมอกคล้ายกับมังกรซึ่งเป็นสัตว์ที่เกิดจากความเชื่อของคนในสังคมจีน ส่วนลักษณะความสัมพันธ์ของความหมายในตัวอย่างนี้ เป็นการถ่ายโยงความหมายแบบญาณสัมพันธ์ (epistemic correspondence) จากแควงความหมายต้นทาง (source domain) คือ ความสามารถของมังกร ถ่ายทอดและโยงความสัมพันธ์ไปยังแควงความหมายปลายทาง (target domain) คือ ความสามารถพิเศษของบุรุษกล้ากงซุนเซิ่ง อันสะท้อนให้เห็นมนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาในสังคมว่ามีมนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ” ดังนี้

แนวคิดความหมายต้นทาง (Source Domain)	→	แนวคิดความหมายปลายทาง (Target Domain)
<ul style="list-style-type: none"> ● มังกร - สัตว์วิเศษ - สามารถเรียกลมเรียกฝน ชีเมฆได้ 	→	<ul style="list-style-type: none"> ● กงซุนเซิ่ง - บุคคลที่มีความสามารถพิเศษ - สามารถเรียกลมเรียกฝน ชีเมฆได้

สมญานามอื่น ๆ ที่เป็นอุปลักษณ์สัตว์เหนือธรรมชาติ เพื่อบรรยายถึงความสามารถพิเศษของเจ้าของสมญานาม ได้แก่ 混江龙 /xuən⁵¹ teiaŋ⁵⁵ luŋ³⁵/ (มังกรกลางน้ำเขียว) เปรียบเทียบกับความสามารถในการเดินบนน้ำอันโดดเด่นมากของลี้จุน, 出林龙 /tɕʰu⁵⁵ lin³⁵ luŋ³⁵/ (มังกรซ่อนไพร) เปรียบเทียบกับความสามารถทางวิทยายุทธ์อันล้ำเลิศของโจ้วเหวียน, 出洞蛟 /tɕʰu⁵⁵ tuŋ⁵¹ teiau⁵⁵/ (มังกรจากถ้ำ) และ 翻江蜃 /fan⁵⁵ teiaŋ⁵⁵ ɕʰən⁵¹/ (หอยทะเลงชล) เปรียบเทียบกับความคึกคักกับน้ำของพี่น้องหงเหว่ยและหงเหมิงสองคนตามลำดับ เป็นต้น

5. สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาอุปลักษณ์สัตว์ที่ปรากฏในสมญานามจากรวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /ɕʰuei²¹⁴ xu²¹⁴ tɕuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง) ต้นฉบับภาษาจีน พบผู้ใช้ภาษาใช้อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ 2 ประเภทหลัก เพื่อนำสัตว์มากล่าวเปรียบเทียบถึงเจ้าของสมญานาม ได้แก่ (1) [มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง] และ (2) [มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ] และอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์แต่ละประเภทหลัก ต่างก็ได้จำแนกไว้เป็นมโนอุปลักษณ์ย่อยสำหรับมโนอุปลักษณ์ มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง (HUMAN BEINGS ARE NATURAL ANIMALS) ประกอบด้วยอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ย่อย 4 อย่าง ได้แก่ (a) [รูปลักษณ์ของมนุษย์เป็นรูปลักษณ์ของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง] (b) [ลักษณะนิสัยของมนุษย์เป็นลักษณะนิสัยของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง] (c) [ความสามารถของมนุษย์เป็นความสามารถของสัตว์ที่

มีตัวตนอยู่จริง] และ (d) [กริยาอาการของมนุษย์เป็นพฤติกรรมของสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง] ส่วนอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ **มนุษย์เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติ (HUMAN BEINGS ARE MYTHICAL ANIMALS)** ประกอบด้วยอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ย่อย 2 อย่าง ได้แก่ (a) [รูปลักษณ์ของมนุษย์เป็นรูปลักษณ์สัตว์เหนือธรรมชาติ] และ (b) [ความสามารถพิเศษของมนุษย์เป็นความสามารถของสัตว์เหนือธรรมชาติ] ซึ่งอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์สองประเภทหลักดังกล่าว มีลักษณะร่วมกันที่สามารถสะท้อนมุมมองของผู้ประพันธ์วรรณกรรมที่มีต่อวีรบุรุษเขาเหลียงซานได้ 2 ลักษณะ คือ สัตว์สามารถเป็นตัวแทนแสดงให้เห็นถึงรูปลักษณ์และความสามารถของวีรบุรุษ โดยมีการใช้คำนามเรียกชื่อสัตว์ “兽 /shou⁵¹/ (เดรัจฉาน)”, “虎 /xu²¹⁴/ (เสือ)”, “猿 /yuan³⁵/ (ลิง)”, “龟 /kuei⁵⁵/ (เต่า)”, “犬 /tehuan²¹⁴/ (สุนัข)”, “龙 /lung³⁵/ (มังกร)” และ “麒麟 /tehi³⁵ lin³⁵/ (กิเลน)” ฯลฯ ซึ่งเป็นคำที่อยู่ในวงความหมายของสัตว์มาใช้เป็นอุปลักษณ์เปรียบเทียบถึงรูปร่างและลักษณะภายนอกของวีรบุรุษ รวมไปถึงความสามารถ หรือความชำนาญที่เหนือปกติธรรมดาของวีรบุรุษ เช่น ถ้อยคำว่า “翅 /chei⁵¹/ (ปีก)” ซึ่งเป็นคำเรียกอวัยวะของนกแสดงให้เห็นถึงลักษณะของวีรบุรุษโอเอิงที่มีความสามารถด้านการเดินเร็วราวกับนกที่บินตัวปีก

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การนำสัตว์ทั้งที่มีตัวตนอยู่จริงและไม่มีตัวตนอยู่จริงในวงความหมายของสัตว์มาเปรียบกับตัวละครซึ่งเป็นมนุษย์นั้น แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลที่หล่อหลอมอยู่ในระบบความคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อสัตว์ คือ ประสบการณ์ทางร่างกายของมนุษย์ ประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว และประสบการณ์ทางสังคมวัฒนธรรม รวมถึงประสบการณ์เกี่ยวกับความเชื่อ เป็นต้น ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ผู้ใช้ภาษาในสมัยนั้น ๆ ประสบในการดำรงชีวิตประจำวัน และสอดคล้องกับแนวคิดของเลคอฟและจอห์นสัน (Lakoff and Johnson 1980) ซึ่งเสนอว่าการใช้ภาษาแบบเปรียบเทียบที่เป็นอุปลักษณ์นั้น ไม่เพียงแต่เป็นเรื่องการเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้ข้อความนั้นกินใจ ชวนคิด ชวนจดจำ ทำให้

ผู้อ่านเกิดจินตภาพ (image) หรืออารมณ์บางอย่างได้ดีกว่าการใช้ภาษาโดยตรงไปตรงมา เพียงอย่างเดียวหนึ่ง แต่ยังคงเกี่ยวข้องกับระบบความคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อการรู้คิด เข้าใจและรับรู้มนุษย์และสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลกอย่างมีเหตุผล

สำหรับการนำรูปภาพที่หมายถึงสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริงมาเปรียบเทียบ ผู้วิจัยเห็นว่า สัตว์ที่นำมาใช้ในการเรียกสมญานามส่วนใหญ่จะเป็นสัตว์สี่เท้า ซึ่งหมายถึงสัตว์บกที่มีสี่เท้า เช่น เสือ เสือดำ และเตี๋ยจัน ทังนี้อาจเป็นเพราะสัตว์เหล่านี้มีพลังมากและมีความสำคัญซึ่งอย่างยิ่งต่อจิตใจคนจีนสมัยก่อน ทำให้บรรพบุรุษได้สรรสร้างสมญานามที่มีความหมายแฝงไว้ด้วยปรัชญาชีวิตอย่างมีความหมายลึกซึ้ง สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนจีนในสมัยโบราณ และลักษณะเด่นของสัตว์ชนิดนั้น ๆ ยกตัวอย่างเช่น เสือ เป็นสัตว์ที่มีพลังกำลังและเขี้ยวเล็บแหลมคมเป็นอันตราย ทว่าวิสัยของเสือนั้นจะออกล่าเหยื่อก็เฉพาะเวลาที่หิว และจะไม่ทำอันตรายใครเว้นแต่จะถูกรังแกก่อน ดังที่ตัวละครเอกในวรรณกรรมเรื่องซ้องกั๋งส่วนใหญ่จะเป็นคนดีและมีลักษณะเด่นเนื่องจากถูกคนอื่นรังแกก่อน จึงไปต่อสู้กับคนร้ายเพื่อปกป้องตัวเอง ดังนั้น เสือ มีความหมายนัยเชิงบวกในมุมมองของคนจีนสมัยโบราณ ในทางตรงกันข้าม สัตว์บางอย่างมีความหมายนัยเชิงลบ เช่น งู และแมงป่อง สัตว์ทั้งสองชนิดนั้นเป็นสัตว์ที่มีพิษร้ายแรงถึงตายเช่นกัน อุปลักษณ์คำว่า 两头蛇 /liɑŋ²¹⁴ t'ou³⁵ s'ɿ³⁵/ (งูสองหัว) และ 双尾蝎 /s'uɑŋ⁵⁵ uei²¹⁴ ciē⁵⁵/ (แมงป่องสองหาง) นั้น จึงสามารถตีความได้ว่า บุคคลที่มีความร้ายกาจ และมีสองนาย ซึ่งแสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์หรือจงรักภักดี ทั้งนี้อาจสัมพันธ์กับสำนวนจีนว่า 毒如蛇蝎 /tu³⁵ ru³⁵ s'ɿ³⁵ ciē⁵⁵/ (หมายถึง ใจร้ายดั่งงูและแมงป่อง) แต่ผู้ประพันธ์วรรณกรรมไม่ได้มีวัตถุประสงค์ตั้งใจที่จะดูแคลนตัวละครเอก หรือสื่อความหมายเชิงลบโดยสิ้นเชิง ถึงแม้ได้นำเอาสัตว์ประเภทดุร้ายมาใช้เปรียบเทียบ เพียงแต่มุ่งเน้นที่จะสรรเสริญวีรบุรุษเขาเหลียงซานที่มีเจตคติและการแสดงออกที่กล้าหาญนำเกรงขามในกรณีที่พบเจอคนชั่วร้าย หรือเหตุการณ์ที่ขาดความยุติธรรม (Cao 2015, 33) ใดๆก็

อุปลักษณ์เชิงมนทัศน์เกี่ยวกับ “มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง” ที่พบในการศึกษาคำครั้งนี้ ก็ยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของมนุษย์ที่ได้ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งรอบตัวในการดำเนินชีวิตประจำวัน และเป็นมุมมองเฉพาะทางด้านวัฒนธรรมอีกด้วย

ส่วนการนำรูปภาพที่หมายถึงสัตว์ที่ไม่มีตัวตนอยู่จริง ได้แก่ กิเลน และมังกร คนจีนสมัยโบราณนิยมนำมังกรมาสร้างเป็นสมณานาม เพื่อแสดงว่ามีอำนาจและมีความสามารถพิเศษ ขณะที่ได้นำกิเลนมาใช้ในการเปรียบเทียบก็เป็นวิธีการที่คนจีนสมัยโบราณนิยมใช้ เพื่อกล่าวถึงรูปลักษณะสง่างามและมีความขำขันในการใช้อารมณ์ แต่ไม่ได้แสดงถึงการมีอำนาจ ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่า มีการนำมังกรซึ่งเป็นหนึ่งในสัตว์เหนือธรรมชาติที่อยู่ใกล้ตัวมนุษย์มาเปรียบอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย ทั้งนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงระบบความคิดของผู้ใช้ภาษาสมัยโบราณเกี่ยวกับความเชื่อของคนจีน อาจเนื่องมาจากมังกรเป็นสัตว์สูงส่งในลัทธิความเชื่อของชาวจีนมายาวนาน ชาวจีนยกย่องนับถือบูชามังกรว่าเป็นสัตว์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดและมีความเป็นสิริมงคลซึ่งสามารถเห็นได้ ส่วนมังกรของจีนนั้นมีสี่ขา ทั้งนี้มังกรมีที่มาจากสัตว์น้ำและสัตว์บกหลากหลายชนิดนอกเหนือจากงู เช่น ปลา จระเข้ กิ้งก่า กวาง และวัว เป็นต้น และมีส่วนมาจากปรากฏการณ์ธรรมชาติด้วย เช่น พายุร้อน พายุหิมะ สายรุ้ง เป็นต้น สามารถเหาะเหินได้รวดเร็ว และแปลงร่างเป็นมนุษย์ได้อย่างมีความขำขันขำขันพิเศษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเจิง (Zeng 2014) และจาง (Zhang 2015) ที่ศึกษาสมณานามที่ปรากฏในงานประพันธ์ของจินยง ซึ่งเป็นนักเขียนนิยายกำลังภายในที่ได้รับความนิยมมาก พบว่า การสร้างสมณานามประกอบด้วยกลุ่มคำที่บ่งบอกถึงมังกร ซึ่งเป็นสัตว์ที่เกิดจากจินตนาการของมนุษย์มีจำนวนมาก เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมองอาจของตัวเอกที่มีพลังและกล้าหาญชาญชัย จะเห็นได้ว่า ระบบความคิดของผู้ใช้ภาษาจีนนับตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบันมีมนทัศน์ว่า มังกรนอกจากถือเป็นสัตว์ที่เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดและความเป็นสิริมงคลแล้ว ยังเป็นรูปสัญลักษณ์ของวงศ์ตระกูล หรือสิ่งเคารพบูชาประจำ

ชนชาติแห่งประชาชาติจีนนับตั้งแต่สมัยโบราณ การสะท้อนภาพมังกรผ่านภาษาที่ใช้ในการเปรียบเทียบนั้นจึงมีลักษณะที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในสังคมจีนและการกำหนดบทบาทให้มีอำนาจและความสำคัญ ซึ่งสืบทอดมาจากประวัติศาสตร์จีนในสมัยพระเจ้าเหี้ยนและพระเจ้าหวง โดยที่ชาวจีนมักจะมีความเห็นที่ว่าตัวเองเป็น “ผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์มังกร” ส่วนตำนานพระแม่หนี่วากับฟูซี ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์ต่างมีลักษณะทางกายภาพคล้ายมังกร ดังนั้น “มังกร” ได้กลายเป็นความเชื่อของประชาชาติจีน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเทพนิยายตำนานในยุคเก่าและการเคารพบูชารูปสัญลักษณ์มังกรของคนจีนอย่างใกล้ชิด ทั้งยังอาจส่งผลต่อสำนวนเกี่ยวกับมังกร ทำให้แสดงความหมายในเชิงบวกเป็นส่วนใหญ่ เช่น 龙腾虎跃 /luŋ³⁵ tʰəŋ³⁵ xu²¹⁴ iyɛ⁵¹/ (บรรยายอากาศที่เต็มไปด้วยความคึกคัก), 龙凤呈祥 /luŋ³⁵ fəŋ⁵¹ tɕʰəŋ³⁵ ɕiəŋ³⁵/ (หมายถึง หงส์ร้อนมังกรรำ ซึ่งเป็นคำมงคล ที่สื่อความหมายว่า บ้านเมืองสงบสุข ประชาชนอยู่ดีกินดี) และ 龙马精神 /luŋ³⁵ mǎ²¹⁴ tɕiŋ⁵⁵ ɕʰən³⁵/ (แม้ว่าอายุยืน แต่สุขภาพยังแข็งแรงอยู่) เป็นต้น

นอกจากนี้ การเลือกใช้สัตว์บางประเภทมาเป็นสมญานามไม่เพียงแต่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านสังคมวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอีกด้วย อาทิ การเปรียบเทียบว่า “เหมือนมังกร” ในสมญานามของวีรบุรุษเขาเหลียงซาน หรือการใช้อุปลักษณสัตว์ประเภทมังกรในการอ้างถึงมนุษย์นั้น มังกรนอกจากมีนัยบอกถึงความเคารพยกย่องและทรงอำนาจอย่างกษัตริย์แล้ว ยังชี้ชัดไปที่เพศชายโดยเฉพาะ ทั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาอุปลักษณสัตว์ประเภทมังกรในสำนวนจีนของด้าย (Dai 2013, 39) ที่กล่าวว่า เนื่องจากการแบ่งชนชั้นทางสังคมเป็นลักษณะที่เด่นชัดสำหรับการปกครองในระบบสังคมศักดินาของจีน และมีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นเวลาหลายพันปี โดยเฉพาะการใช้ภาษาของคนในสังคม กล่าวคือ สามัญชน หรือประชาชนทั่วไปมักจะนำสรรพสิ่งต่าง ๆ มาใช้ในเชิงเปรียบเทียบเพื่อกล่าวถึงพระมหากษัตริย์ ซึ่งไม่สามารถกล่าวอย่างตรงไปตรงมา เช่น การใช้สำนวนว่า 日角龙颜 /ɿ⁵¹ tɕiəu²¹⁴ luŋ³⁵ ian³⁵/ (แปลตรงตัว

ว่า หน้าผากของมังกรสูงชัน รูปร่างคล้ายพระอาทิตย์ ใช้บรรยายว่า หน้าตาของ กษัตริย์อันทรงเกียรติภูมิ) ในที่นี้ “龙 /luŋ³⁵/ (มังกร)” ในตัวอย่างดังกล่าวแสดงความหมายอย่างมีนัยทางวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึง กษัตริย์ ซึ่งเป็นชายที่มีอำนาจสูงสุด และได้รับความเคารพนับถือ อีกตัวอย่างที่น่าสนใจคือ คำว่า 望子成龙 /uaŋ⁵¹ tsɿ²¹⁴ tɕʰəŋ³⁵ luŋ³⁵/ (แปลตรงตัวว่า คาดหวังว่าลูกชายจะกลายเป็นมังกร) เป็นสำนวนใช้เฉพาะสำหรับผู้ชาย ซึ่งหมายถึง คาดหวังว่าลูก โดยเฉพาะลูกชายจะประสบความสำเร็จในชีวิต ขณะที่มีความคู่กันใช้บรรยายกับเพศหญิงคือ 望女成凤 /uaŋ⁵¹ nu²¹⁴ tɕʰəŋ³⁵ fəŋ⁵¹/ (แปลตรงตัวว่า คาดหวังว่าลูกสาวจะกลายเป็นหงส์)

สำหรับการใช้อุปลักษณ์สัตว์ประเภทงูในการกล่าวถึงมนุษย์ หรือในเพศชายที่พบในการศึกษาครั้งนี้จะมีความแตกต่างจากงานวิจัยของหวาง (Wang 2008) และงานวิจัยของหลู่ (Lu 2014) เนื่องจากผู้วิจัยเน้นที่ศึกษาสมณานามที่ใช้ในวรรณกรรมจีนเรื่อง 水浒传 /ɕʰuei²¹⁴ xu²¹⁴ tɕuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง) ซึ่งอาจเป็นตัวแทนที่ดีในจีนสมัยโบราณ ส่วนงานวิจัยที่กล่าวไว้ข้างต้น มุ่งเน้นมุมมองทางลบต่อเพศหญิง โดยงานวิจัยของหวาง (Wang 2008) เก็บรวบรวมข้อมูลจากบทกวีจีนเรื่อง งะ /cie⁵⁵/ (งู) ของเฟิงฉือ (Feng zhi) อันได้รับการยกย่องจากหลู่ซุน (鲁迅) ว่าเป็น “นักกวีของจีนที่โดดเด่นที่สุด” และงานวิจัยของหลู่ (Lu 2014) เน้นที่ถ้อยคำสำนวนที่มีใช้กันทั่วไปในสมัยปัจจุบัน ซึ่งมีการใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นว่า สัตว์ประเภทงูเป็นสัตว์เลื้อยคลานประเภทเลือดเย็น มีพิษร้ายกาจ มีลักษณะเด่นคือ รูปลักษณ์ภายนอกสวยงาม ชาวจีนมักนิยมนำงูมาเปรียบเทียบกับเพศหญิง โดยหมายถึงผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ที่ดีแต่จิตใจชั่วร้าย เลือดเย็น ไร้หัวใจ รวมทั้งหมายถึงผู้หญิงที่ใช้มารยาทหลอกล่อผู้ชายให้มาหลงใหล เป็นต้น

อนึ่ง การเลือกใช้สัตว์ประเภทเสือดมาเป็นสมณานามก็เป็นประเด็นที่น่าสังเกตในการแสดงความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ กล่าวคือ นอกจากสัตว์ประเภทงูที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว เสือก็เป็นสัตว์อีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการสร้างสมณานามที่มีการใช้เชิงอุปลักษณ์อ้างถึงผู้หญิงในแง่

ลบ อาจปรากฏได้ในสมณานาม 母大虫 /mu²¹⁴ tA⁵¹ tsʰuŋ³⁵/ (แม่นางเสือ) ว่าเปรียบกับลักษณะนิสัยของวีรบุรุษกู่ต้าสาวที่เป็นหญิงดุร้าย รุกราน หรือโหดเหี้ยมเป็นเหมือนเสือตัวเมีย ในขณะที่คำว่า เสือ เมื่อใช้อ้างถึงวีรบุรุษเพศชาย มักจะแสดงความโดดเด่น หรือความยอดเยี่ยมในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น 眈眈虎 /tʰiau⁵¹ teiɛn⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือข้ามหัว) แสดงให้เห็นถึงความขำขันขำนาญของเงินตำในการใช้กระบองเหล็ก และการที่เหล่ย هنگ ได้รับฉายาว่า 插翅虎 /tʃəA⁵⁵ tʃə⁵¹ xu²¹⁴/ (เสือติดปีก) เพราะเก่งในวิชาเหินวิหค เป็นต้น ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกาว (Gao 2012) ที่ศึกษาอุปลักษณะสัตว์กับมนุษย์ โดยครอบคลุมสัตว์ประจำ 12 ราศีในคำพังเพยจีน แต่ในที่นี้ผู้วิจัยยกตัวอย่างเฉพาะตัวอย่างเกี่ยวกับสัตว์ประเภทเสือเท่านั้น คือ การเปรียบเทียบมนุษย์เป็นเสือในภาษาจีนนั้น ไม่ได้แบ่งใช้เฉพาะเพศใดเพศหนึ่ง แม้ว่าความหมายที่ใช้ในผู้ชายและผู้หญิงนั้นจะมีความแตกต่างกันอยู่มากก็ตาม เวลาที่เปรียบผู้ชายเป็นเหมือนเสือ นั้นหมายถึง เขาคอนั้นมีกำลังและความกล้าหาญดุเด่น ซึ่งเป็นคุณลักษณะของเพศชายที่มีความดุเด่นคล่องแคล่ว ดังตัวอย่างสำนวนจีนที่ว่า 猛虎下山 /mən²¹⁴ xu²¹⁴ eiA⁵¹ ʃʰan⁵⁵/ (หมายถึง พยัคฆ์ที่ลงมาจากภูเขา) โดยทั่วไปแล้วเป็นสำนวนที่ใช้สำหรับผู้ชาย เพื่อบรรยายถึงความมองอาจและคล่องแคล่วอย่างที่ไม่อาจต้านทานได้ แต่ในกรณีที่น่าเอาเสือมาใช้กับผู้หญิง กลับหมายถึงความเอาแต่ใจ ดุร้าย และไม่ฟังเหตุผล เช่น 母老虎 /mu²¹⁴ lau³⁵ xu²¹⁴/ (แปลตรงตัวว่า เสือตัวเมีย ใช้บรรยายว่า ผู้หญิงเหี้ยม)

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาอุปลักษณะสัตว์ที่ปรากฏในสมณานามจากวรรณกรรมและนวนิยายแล้ว ยังพบงานวิจัยที่ศึกษาสมณานามในประเด็นเกี่ยวกับอุปลักษณะสัตว์จากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ โดยพบงานวิจัยศึกษาอุปลักษณะเชิงมนทัศน์จากชื่อสมณานามของนักกีฬาบาสเกตบอลเอ็นบีเอ (NBA basketball players) (Wang and Shuai 2010) และงานวิจัยศึกษาเปรียบเทียบอุปลักษณะเชิงมนทัศน์จากชื่อฉายาของอาวุธทางการทหาร (military weapons) ในภาษาจีนและภาษาอังกฤษ (Zhang and Yang

2013) ผลการศึกษาพบถ้อยคำอุปลักษณะเกี่ยวกับสัตว์ในภาษาอังกฤษและภาษาจีนนั้นล้วนมีสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง ซึ่งแสดงให้เห็นความเป็นสากลที่มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาต่างก็นำสัตว์ที่มีตัวตนอยู่จริง หรือใกล้ตัวมนุษย์มาใช้ในเชิงเปรียบเทียบเช่นเดียวกัน ส่วนถ้อยคำอุปลักษณะที่เป็นสัตว์เหนือธรรมชาติอย่างมังกรที่ปรากฏในชื่อฉายาภาษาจีนของอาวุธทางการทหารพบว่า มีจำนวนมาก แต่ไม่ได้พบในชื่อฉายาภาษาอังกฤษแต่อย่างใด ไม่ว่าจะ เป็นฉายาของนักกีฬาบาสเกตบอลเอ็นบีเอ หรือของอาวุธทางการทหาร อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำที่อยู่ในวงความหมายของสัตว์นั้นมากล่าวเปรียบเทียบถึงมนุษย์หรือสรรพสิ่งต่าง ๆ ในชื่อสมณานามภาษาอังกฤษมีความแตกต่างจากในภาษาจีน ซึ่งความแตกต่างที่พบนี้อาจมาจากความแตกต่างระหว่างสังคัมวัฒนธรรม ความเชื่อและทัศนคติ รวมถึงประวัติศาสตร์ ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวตะวันออก และผู้ใช้ภาษาในประเทศตะวันตก ในขณะที่เดียวกันก็พบมนทัศน์เกี่ยวกับสัตว์ถูกนำมาใช้เป็นแบบเปรียบเทียบ หรือมนทัศน์ต้นทางถ่ายทอดความหมายและโยงความสัมพันธ์ไปสู่สรรพสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบหรือมนทัศน์ปลายทางได้กว้างขวางขึ้น กล่าวคือ นอกจากมีการเปรียบเทียบมนุษย์เป็นสัตว์แล้ว ยังนำคุณสมบัติต่าง ๆ ของสัตว์มากล่าวเปรียบเทียบถึงอาวุธทางการทหารประเภทต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นความคิดของผู้ใช้ภาษาจีนที่มีต่อสัตว์ในลักษณะที่แตกต่างจากผู้ใช้อังกฤษ และเป็นอีกประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณจรัสชัย เชี่ยวยุทธ ผู้แปลวรรณกรรมจีนเรื่อง “ซ้องกั๋ง วีรบุรุษเขาเหลียงซาน” ซึ่งเป็นงานแปลที่คงเนื้อหาความเป็นต้นฉบับได้อย่างสมบูรณ์แบบครบถ้วน ทำให้เอื้ออำนวยและเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์สมณานามภาษาจีนในงานวิจัยฉบับนี้ได้อย่างชัดเจน และเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

6. ภาคผนวก

ตารางแสดงตัวอย่างอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ “มนุษย์เป็นสัตว์”
ที่ปรากฏในสมญานามจากรรณกรรมเรื่อง 水浒传 /ʃʰuei²¹⁴ xu²¹⁴ tʃuan⁵¹/ (ซ้องกั๋ง)

	ชื่อตัวละคร		สมญานาม ภาษาจีน	สัทอักษร	สมญานามแปล เป็นภาษาไทย
1	林冲	หลินชง	豹子头	/pau ⁵¹ tsɿ tʰou ³⁵ /	หัวเสือด่า
2	杨志	หยางชื้อ	青面兽	/te ^h iq ⁵⁵ miæn ⁵¹ ʃʰou ⁵¹ /	เดรัจฉานหน้าดำ
3	燕顺	เยียนซุ่น	锦毛虎	/tein ²¹⁴ mau ³⁵ xu ²¹⁴ /	เสือผยอง
4	王英	หวางหยิง	矮脚虎	/ai ³⁵ teiau ²¹⁴ xu ²¹⁴ /	เสือเตี้ย
5	侯健	โหวเจี้ยน	通臂猿	/tʰuŋ ⁵⁵ pi ⁵¹ iuan ³⁵ /	ลิงแขนยาว
6	杨春	หยางชุน	白花蛇	/pai ³⁵ xu ⁵⁵ ʃʰy ³⁵ /	งูต่างขาว
7	陶宗旺	เถาจั้งวั้ง	九尾龟	/teio ²¹⁴ uei ²¹⁴ kuei ⁵⁵ /	เต่าเก้าหาง
8	龚旺	กั้งวั้ง	花项虎	/xu ⁵⁵ cian ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือคอลาย
9	丁得孙	ดิ่งเต๋อซุน	中箭虎	/tʃun ⁵¹ teien ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือด้องเกาทัณฑ์
10	汤隆	ถ้งหลง	金钱豹子	/tein ⁵⁵ te ^h ien ³⁵ pau ⁵¹ tsɿ/	เสือดาวดวงทอง
11	李云	ลี่หยุน	青眼虎	/te ^h iq ⁵⁵ ian ²¹⁴ xu ²¹⁴ /	เสือดาโศก
12	段景住	ต้วนจิ้งจู้	金毛犬	/tein ⁵⁵ mau ³⁵ te ^h uan ²¹⁴ /	สุนัขขนทอง
13	王道人	หวางเต้าเหิน	飞天蜈蚣	/fei ⁵⁵ tʰian ⁵⁵ u ³⁵ kuŋ ⁵⁵ /	ตะขาบบิน

	ชื่อตัวละคร		สมณานาม ภาษาจีน	สัทอักษร	สมณานามแปล เป็นภาษาไทย
14	解珍	เจี๋ยเจิ้น	两头蛇	/liɑŋ ²¹⁴ tʰou ³⁵ ʂʰy ³⁵ /	งูสองหัว
15	解宝	เจี๋ยเป้า	双尾蝎	/ʂʰuɑŋ ⁵⁵ uei ²¹⁴ cie ⁵⁵ /	แมงป่องสองหาง
16	朱富	จู่ฟู	笑面虎	/ciau ⁵¹ miaen ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือแสบ
17	顾大嫂	กู่ต้าสาว	母大虫	/mu ²¹⁴ tʰɑ ⁵¹ tʂʰuŋ ³⁵ /	แม่นางเสือ
18	白胜	ไป่เซิง	白日鼠	/pai ³⁵ ʈʰ ⁵¹ ʂʰu ²¹⁴ /	หนูกลางวัน
19	牛二	หนิวเอ้อ	没毛大虫	/mei ³⁵ mau ³⁵ tʰɑ ⁵¹ tʂʰuŋ ³⁵ /	เสือไร้ขน
20	邓龙	เต็งหลง	金眼虎	/tein ⁵⁵ ian ²¹⁴ xu ²¹⁴ /	พยัคฆ์ตาทอง
21	黄文炳	หวงเหวินปิง	黄蜂刺	/xuan ³⁵ faŋ ⁵⁵ tʂʰ ⁵¹ /	ไฉ่ต่อหวง
22	张三	จางซาน	过街老鼠	/kuo ⁵¹ teie ⁵⁵ lau ²¹⁴ ʂʰu ²¹⁴ /	หนูข้ามถนน
23	李四	ลี่สี่	青草蛇	/tʂʰiŋ ⁵⁵ tsʰau ²¹⁴ ʂʰy ³⁵ /	งูเขียวในกอหญ้า
24	杨温	หยางเหวิน	拦路虎	/lan ³⁵ lu ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือขวางทาง
25	孙三	ซุนซาน	油里鳅	/iou ³⁵ li ²¹⁴ teʰieo ⁵⁵ /	เมือกปลาไหล
26	富安	ฟู่อัน	干鸟头	/kan ⁵¹ niau ²¹⁴ tʰou ³⁵ /	หัวอันตะหนก
27	雷横	เหล่หย่ง	插翅虎	/tʂʰɑ ⁵⁵ tʂʰ ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือติดปีก
28	张顺	จางซุน	浪里白跳	/laŋ ⁵¹ li ²¹⁴ pai ³⁵ tʰiau ⁵¹ /	ฟองขาวในเกลียวคลื่น
29	欧鹏	โอเฟิง	摩云金翅	/mo ³⁵ iyn ³⁵ tein ⁵⁵ tʂʰ ⁵¹ /	ปีกทองว่ายเมฆ

	ชื่อตัวละคร		สมญานาม ภาษาจีน	สัทอักษร	สมญานามแปล เป็นภาษาไทย
30	陈达	เฉินต้า	跳涧虎	/tʰiau ⁵¹ teian ⁵¹ xu ²¹⁴ /	เสือข้ามห้วย
31	施恩	ชื่อเอิน	金眼彪	/tein ⁵⁵ ian ²¹⁴ piiau ⁵⁵ /	ลูกเสือตาทอง
32	朱贵	จู้กั๋ว	旱地忽律	/xan ⁵¹ ti ⁵¹ xu ⁵⁵ ly ⁵¹ /	จระเข้บก
33	李应	หลี่อิ่ง	扑天雕	/pʰu ⁵⁵ tʰian ⁵⁵ tia ⁵⁵ /	อินทรีทะยานฟ้า
34	时迁	ฉือเซี่ยน	鼓上蚤	/ku ²¹⁴ ʒʰaŋ ⁵¹ tsau ²¹⁴ /	หมัดบนหนังกลอง
35	杨林	หยางหลิน	锦豹子	/tein ²¹⁴ pau ⁵¹ tsɿ/	พยัคฆ์ล่าฟอง
36	薛永	เฉว่หยง	病大虫	/bij ⁵¹ tʰɿ ⁵¹ tʂʰuŋ ³⁵ /	เสือล่าบาก
37	扈成	หูเจิ้ง	飞天虎	/fei ³⁵ tʰian ⁵⁵ xu ²¹⁴ /	พยัคฆ์บิน
38	张保	จางเป่า	踢杀羊	/tʰi ⁵⁵ ʒʰɿ ⁵⁵ iaŋ ³⁵ /	เตะแกะตาย
39	李吉	หลี่จี	搠兔	/pia ⁵⁵ tʰu ⁵¹ /	พรานล่ากระต่าย
40	公孙胜	กงซุนเซิ่ง	入云龙	/ʉ ⁵¹ iyn ³⁵ luŋ ³⁵ /	มังกรในม่านเมฆ
41	史进	สือจิ้น	九纹龙	/teiəu ²¹⁴ uəŋ ³⁵ luŋ ³⁵ /	เก้ามังกร
42	李俊	ลี้จุน	混江龙	/xuəŋ ⁵¹ teiaŋ ⁵⁵ luŋ ³⁵ /	มังกรกลางน้ำเขียว
43	邹润	โจวรุ่่น	独角龙	/tu ³⁵ teiau ²¹⁴ luŋ ³⁵ /	มังกรหงอนเดียว
44	卢俊义	ลูจุนอี้	玉麒麟	/jy ⁵¹ teʰi ³⁵ lin ³⁵ /	กิเลนหยก
45	邓飞	เต็งเฟย	火眼狻猊	/xuo ²¹⁴ ian ²¹⁴ suan ⁵⁵ ni ³⁵ /	สิงโตตาไฟ

	ชื่อตัวละคร		สมญานาม ภาษาจีน	สัทอักษร	สมญานามแปล เป็นภาษาไทย
46	童威	ถงเหว่ย	出洞蛟	/tʂʰu ⁵⁵ tuŋ ⁵¹ tɕiau ⁵⁵ /	มังกรจากถ้ำ
47	邹渊	โจ้วเหวียน	出林龙	/tʂʰu ⁵⁵ lin ³⁵ luŋ ³⁵ /	มังกรซ่อนไพร
48	童猛	ถงเหมิง	翻江蜃	/fan ⁵⁵ tɕiauŋ ⁵⁵ ʂʰən ⁵¹ /	หอยทะเลงูชล

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- Kandaporn Jaroenkitboworn กานดาภร เจริญกิตติบุตร. 2012. Phuying kab wubarak sat: mummong chak neowkhit kan wikhro wattakam tam withi kan patisamphan ผู้หญิงกับอุปลักษณ์สัตว์: มุมมองจากแนวคิดการวิเคราะห์วาทกรรมตามวิธีการปฏิสัมพันธ์ [Women and Animal Metaphors: A Perspective from Interactional Approach to Discourse]. *Warasam Pasa Lae Parasat วารสารภาษาและภาษาศาสตร์* [Journal of Language and Linguistics] 31: 44-59.
- Charatchai Chiewyudt จรัสชัย เชื้อวายุทธ. 2010. *Songgang wiraburut khao liangsan loem 1-4* ซ้องกั๋ง วีรบุรุษเขาเหลียงซาน เล่ม 1-4 [Water Margin, Vol. 1-4]. Bangkok: Saengdao.
- Thiwaporn Meechin ทิวาภรณ์ มีชิน. 2000. “khunkha thang satitpanya nai songgang” คุณค่าทางสติปัญญาในซ้องกั๋ง [The intellectual value of the intellectual in the Water Margin]. Master thesis, Naresuan University.

ภาษาอังกฤษ

- Cao, Lei. 2014. *A Study of Animal Metaphor in Aesop's Fables from the Perspective of Conceptual Metaphor Theory*. Master of Arts (Foreign Language and Literature). China University of Geosciences (Beijing).
- Cao, Yujiao. 2015. *A Study of the Russian Translation of Conceptual Metaphors in "Shui Hu Zhuan"*. Master of Arts (Russian Language and Literature). Sichuan International Studies University.
- Dai, Yujia. 2013. *Research in Idioms Containing "Dragon" Morpheme*. Master of Arts (Chinese Language and Literature). Inner Mongolia University.
- Dong, Chaochao. 2016. *A Contrastive Study of Nickname Translation in 'Shui Hu Zhuan' from the Perspective of Conceptual Integration Theory*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Qingdao University of Science and Technology.
- Fernández Fontecha, A. & R.M. Jiménez Catalán. 2003. *Semantic Derogation in Animal Metaphor: a Contrastive Cognitive Analysis of Male/Female Examples in English and Spanish*. *Journal of Pragmatics* 35: 771-797.
- Gao, Lei. 2012. *Animal Metaphor Chinese Zodiacs Sayings*. Master of Arts (Foreign Linguistics and Applied Linguistics). Qufu Normal University.
- He, Ting. 2015. *A Metaphorical Study of Animal Proverbs in English*. Master of Arts (Foreign Linguistics and Applied Linguistics). Shanghai Normal University.

- He, Yanhong. 2012. *A Study on English Cattle and Chinese Niu: Metaphorical and Cognitive Perspectives*. Master of Arts (English Language and Literature). Fujian Normal University.
- Holmes, J. 1992. *An Introduction to Sociolinguistics*. London : Longman.
- Kövecses, Zoltan. 2002. *Metaphor: A Practical Introduction*. USA: Oxford University Press.
- Lakoff, G. and Johnson, M. 1980. *Metaphor We Live By*. USA Chicago: The University of Chicago Press.
- Lakoff, G. and M. Turner. 1989. *More than Cool Reason: A Field Guide to Poetic Metaphor*. Chicago : University of Chicago Press.
- Lei, Zhenming. 2010. *A Tentative Study of English Animal Metaphor: Cognitive Perspectives*. Master of Arts (English Language and Literature). Sichuan International Studies University.
- Li, Jing. 2010. *Nicknames Study on Outlaws of the Marsh*. Master of Arts (Chinese Language and Literature). Shandong University.
- Li, Qing. 2013. *Analysis of Nickname Translation in Shapiro's Outlaws of the Marsh from the Perspective of Idealised Cognitive Models*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). General South University.
- Li, Zi. 2010. *Animal Metaphor in Idioms: A Dictionary - Based Contrastive Study between English and Chinese from the Cognitive Perspective*. Master of Arts (Foreign Linguistics and Applied Linguistics). Guangxi Normal University.

- Liu, Yanjuan. 2010. *The Cultural Meanings of Chicken in Socioculture of Russian and Chinese*. Master of Arts (Russian Language and Literature). Sichuang Foreigner Language University.
- Liu, Ting. 2011. *Translating the Animal Metaphor within the Framework of Conceptual Metaphor Theory: A Case Study of 'Shui Hu Zhuan'*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Lanzhou University.
- Lu, Xin. 2014. *A Comparative Study of Snake Metaphors in Chinese and English: A Cognitive Study Approach*. Master of Arts (Foreign Linguistics and Applied Linguistics). Nanjing Normal University.
- Liu, Yingying. 2013. *A Cognitive Study of "Wolf" Metaphor in the Novel Langtuteng*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Dongbei Normal University.
- López Rodríguez, I. 2007. *The Representation of Women in Teenage and Women's Magazines: Recurring Metaphors in English*. *Estudios Ingleses de la Universidad Complutense* 15: 15- 42.
- MacArthur, F. 2005. *The Competent Horseman in a Horseless World: Observations on a Conventional Metaphor in Spanish and English*. *Metaphor and Symbol* 20: 71-94.
- Mo, Jiao. 2012. *Modern Chinese Words and Phrases Research on Animal Metaphors*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Dongbei Normal University.
- Peng, Lu. 2012. *A Contrastive Study of Nicknames Translation in 'Shui Hu Zhuan' from the Perspective of Cognitive Linguistics*. Master of Arts (English Language and Literature). Hubei University.

- Rodriguez. I. L. 2009. *Of Women, Bitches, Chickens and Vixens: Animal Metaphors for Women in English and Spanish*. Cultural Studies Journal of University JUNE 1 Vol. 2009, pp. 77-100.
- Shi, Nai'an. 2014. *Water Margin (水浒传)*. Beijing: Beijing Union Publishing Company.
- Shu, Dingfang. 2009. *A Cognitive Study of Nicknames of the 108 Heroes in the Outlaws of the Marsh*. The Journal of Foreign Languages Research Vol. 25 No. 2, pp. 29-32.
- Shen, Xiaofeng. 2013. *A Pragmatic Study of Nicknames in "Outlaws of the Marsh" (《水浒传》人物绰号的语用学研究)*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Qufu Normal University.
- Song, Yanhua. 2009. *A Contrastive Study of English and Chinese Animal Metaphor: A Cognitive and Cultural Perspective*. Master of Arts (Foreign Language and Literature). Shandong Normal University.
- Tang, Suyue. 2012. *Analysis of Comparison between Animal Words in Chinese and Thai*. Master of Arts (Teaching Chinese as a Foreigner Language). Xiamen University.
- The Editorial Board for Idioms Dictionary (《成语大词典》编委会). 2016. *Idioms Dictionary (the latest revised edition of color vision) 《成语大词典 (最新修订版·彩色本)》*. Beijing: Commerical Press.
- The Institute of Linguistics of the Chinese Academy of Social Sciences (中国社会科学院语言研究所词典编辑室). 2016. *The Contemporary of Chinese Dictionary (现代汉语词典 (第 7 版))*. Beijing: The Commercial Press.

- Wang, Hongmei. 2015. *A Conceptual Metaphor Study of Nicknames in "Water Margin"* (《水浒传》人物绰号的概念隐喻研究). *Journal of Hubei University of Economics (Humanities and Social Sciences)*. Vol. 12 No. 12, pp. 107-108.
- Wang, Jian. and Shuai, Weiwei. 2010. *A Cognitive Metaphor Study of Nicknames of NBA Football Players (NBA 球员绰号的认知隐喻学分析)*. *Anhui Literature*. Vol. 60 No. 6, pp. 249, 255.
- Wang, Qing. 2008. *The Exploration of the Cognition and Application of the Animal Metaphor*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Shanghai Jiaotong University.
- Wu, Wenhong. 2005. *The Symbolic Meaning of Animal in Chinese and Russian Culture*. *Journal of Hebei Software Institute* Vol. 7 No. 4, pp. 27-29.
- Xin, Dan. 2006. *A Contrastive Analysis of Semantic Derogation in English and Chinese Animal Metaphor: A Cognitive Approach*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Dongbei Normal University.
- Yang, Zhanjiang. 2008. *A Study of Shapiro's Translation of the Characters' Nicknames*. Master of Arts (English Language and Literature). Hunan Normal University.
- Zeng, Yue. 2014. *On the Translation of Cultural Images of Characters' Nicknames in Jin Yong's Novels - Based on Examples from "Book and Sword: Gratitude and Revenge" and "The Deer and the Cauldron"*. Master of Arts (Master of Interpreting and Translation). Fujian Normal University.

- Zhao, Qian. 2010. *Human Beings Animal and Metaphor - A Shallow Research on the Metaphor “HUMAN BEINGS ARE ANIMALS” from Chinese and English Idioms*. Master of Arts (Linguistics and Applied Linguistics). Northwest University.
- Zhang, Huiyuan. and Yang, Shichao. 2013. *Contrastive Study of Metaphors of Weapon Names (Especially the Nicknames) in Chinese - America Military Vocabulary*. The Journal of Foreign Languages Research Vol. 29 No. 7, pp. 377, 384.
- Zhang, Jingyi. 2015. *Characters’ Nicknames in Jin Yong’s Compositions from the Perspective of Cognitive Linguistics*. (从认知角度看金庸笔下的人物绰号). Northern Literature. Vol. 65 No. 8, pp. 104, 125.
- Zhang, Lei. 2013. *A Cognitive Analysis of Metaphors in Lu Xun’s Na Han - A Case Study of Animal Metaphors*. Master of Arts (English Language and Literature). Northeast Forestry University.